

บทนำ

ภายในซอยย่อยเล็ก ๆ อันเป็นที่อยู่ของบ้านไม้ชั้นเดียว ซึ่งเป็นบ้านเช่าที่มีต้นไม้ขึ้นร่มรื่นให้ร่มเงา บ้านเช่าหลังนี้เมื่อก่อนจะมีผู้เช่าหมุนเวียนเปลี่ยนกันไปไม่ซ้ำหน้า บางรายอยู่เช่าหนึ่งปี บางรายก็สองปี แต่รายล่าสุดที่เช่าอยู่ทุกวันนี้คือผู้ที่เช่าได้นานสุดและจ่ายค่าเช่าไม่เคยขาดตกบกพร่อง จึงอาศัยอยู่ที่นี่มาเจ็ดปีแล้ว

บริเวณด้านหน้าบ้านมีรั้วเหล็กเตี้ยโปร่งกันแนวเขตพื้นที่บ้านเอาไว้ ความโปร่งทำให้มองเห็นเข้าไปถึงตัวบ้านได้ แต่ตอนนี้ที่หน้าประตูรั้วมีหญิงวัยกลางคนที่ผมแซมขารยีนพะวักพะวนอยู่ สีหน้าบ่งบอกถึงความวุ่นวายใจ ดวงตาแดงพอมประมาณราวกับผ่านการร้องไห้มาแล้ว พอเห็นรถมอเตอร์ไซค์รับจ้างแล่นเข้ามาจอดหน้าบ้าน โดยมีสาวแรก รุ่นลงจากรถ น้ำตาก็คลอหน่วยขึ้นมาแทบจะทันที

“ป้าปริม สวัสดิ์ค่ะ”

เด็กหญิงวัยแรกรุ่งในชุดนักเรียนปกกะลาสีเรื้อยกมือไหว้ ขณะกล่าวทักทายคุณป้าข้างบ้านเช่าที่มีอาชีพทำขนมกล้วยกับข้าวต้มมัดขาย แล้วบางครั้งก็จะแบ่งให้หล่อนเอาไปกินที่โรงเรียนด้วย

“ชิง...มานี่ลูกมา” ป้าปริมเรียกพลางกวักมือให้เด็กหญิงเข้าไปใกล้

คนถูกเรียกเดินเข้าไปอย่างงุนงง แต่ก็ยอมให้คุณป้าข้างบ้าน กอดแต่โดยดี แล้วแค่เพียงเจ้าตัวถูกกอดไว้เท่านั้น คนกอดก็ร้องไห้โศกออกมาจนเด็กหญิงตกใจ

“คุณป้าเป็นอะไรไปคะ ร้องให้ทำไม”

“ป้า ป้ามีข่าวไม่ดีจะต้องบอกหนู”

ป้าปริมพุดไปก็ร้องไห้ไปจนเด็กหญิงแรกรุ่งใจคอไม่ดี แต่ก็ไม่ อยากคิดอะไรในแง่ร้าย จนกระทั่งหญิงวัยกลางคนดันร่างหล่อนออก ห่างเล็กน้อย สะอื้นให้ไม่ยอมหยุด “ตอนนี้พ่อกับแม่ของชิงอยู่โรงพยาบาล ทั้งสองคน...เสียแล้วจ้ะ”

“ไม่...ไม่จริง ป้าปริมพุดอะไร ป้าปริมอย่าหลอกชิงนะ”

“ป้าพูดความจริง เจ้าหน้าที่เขาใช้โทรศัพท์ของพ่อชิงโทร. กลับ เบอร์สุดท้ายมาบอกเมื่อหนึ่งชั่วโมงก่อน ป้าจะไปหาชิงที่โรงเรียนแล้ว แต่กลัวจะคลาดกันเลยมาดักรอที่นี่เพื่อบอกหนู” ป้าปริมดึงเด็กหญิง เข้ามากอด เสียงร้องไห้โศกดังลั่นซอयरราวกับหัวใจของใครคนหนึ่งถูก กระชากออกไปด้วยความสูญเสียที่เกิดขึ้นกับหนึ่งชีวิต ที่ไม่คิดว่าจะ ต้องมาเจอเรื่องนี้ในช่วงวัยที่ยังน้อยแบบนี้!

ผู้ชายที่ชื่ออาคิน

สิบปีต่อมา

ภายในรั้วปูนสีครีมสูงสองเมตรตลอดแนวยาวของพื้นที่สองไร่กว่า คฤหาสน์หลังใหญ่สไตล์โมเดิร์นตั้งเด่นเป็นสง่า หลังคาสีน้ำตาลเข้มตัดกับตัวบ้านสีครีมนวลตา วงกบหน้าต่างสีขาวตัดกับสีน้ำตาลอ่อนของผ้าม่าน ด้านหนึ่งของบ้านมีสระน้ำและสวนหย่อมเล็กๆ มีน้ำตกจำลองทำให้บรรยากาศดูร่มรื่นมากขึ้น ส่วนอีกด้านหนึ่งมีแนวต้นไม้อยู่ใกล้กับโรงรถที่จอดรถได้สามคัน แล้วยังมีพื้นที่ด้านหน้าตัวบ้านที่สามารถจัดงานปาร์ตี้และจอดรถได้อีกห้าคันอย่างสบายๆ

บ้านหลังนี้เป็นของตระกูลตรีประพัทธ์ ผู้มีชื่อเสียงในแวดวงธุรกิจอสังหาริมทรัพย์ อนาคต ตรีประพัทธ์ คือผู้ที่สร้างชื่อนี้ไว้ให้คนรู้จัก เมื่อหลายสิบปีก่อนเขาถูกรางวัลจากสลากกินแบ่งรัฐบาลได้เงินก้อนใหญ่และนำเงินก้อนนั้นมาเพิ่มมูลค่าด้วยการลงทุนมุ่งสู่ธุรกิจอสังหาริมทรัพย์

อนาคตชื่อที่ดินทำเลดีไว้แก๊งกำไร เมื่อชีวิตเริ่มมั่นคง อนาคตก็แต่งงานกับสุนทรีย์ ที่เดิมเป็นแค่ลูกสาวเจ้าของร้านขนมหวานเล็กๆ แห่งหนึ่ง แต่เมื่อความรักสามารถเอาชนะอุปสรรคระหว่างฐานะได้ ความรักของทั้งสองจึงเปรียบเสมือนรักที่ยิ่งใหญ่

ตระกูลตรีประพัทธ์ยิ่งเป็นที่รู้จักมากขึ้นในแวดวงอสังหาริมทรัพย์ และในแง่ของตำนานชินเดอเรลลาผู้โชคดีของสุนทรีย์ แต่ในขณะที่ชีวิตครอบครัวขององอาจกับสุนทรีย์กำลังเจริญรุ่งเรือง จู่ๆ องอาจก็จากไป ก่อนวัยอันควรด้วยโรคประจำตัว ทั้งทรัพย์สินมูลค่ามหาศาลไว้ให้ สุนทรีย์และลูกทั้งสอง ซึ่งก็คือปวุฒิกับนางลักษณ ทำให้สุนทรีย์กลายเป็นคุณแม่เลี้ยงเดี่ยวตั้งแต่นั้นมา

วันเวลาผ่านไปหลายปี ปวุฒิเรียนจบคบหาใจกับชลลดา จนได้แต่งงานกันในเวลาต่อมาและมีลูกชายชื่อ อาคิน ตรีประพัทธ์ ส่วนนางลักษณก็แต่งงานและออกไปอยู่บ้านสามีแต่ไม่ได้มีลูกด้วยกัน เพราะปัญหาสุขภาพของนางลักษณทำให้มีลูกยาก

ครอบครัวตรีประพัทธ์เหมือนจะมีเรื่องดีๆ เข้ามา แต่ปวุฒิกับชลลดาแต่งงานกันได้แปดปีก็หย่า เพราะความคิดเห็นที่ไม่ตรงกัน ทะเลาะกันบ่อยครั้งแม้ทั้งคู่จะพยายามประคับประคองเท่าไรก็ได้ ผล

เมื่อปวุฒิหย่ากับภรรยาคนแรก ก็ครองตัวเป็นโสดอยู่นานหลายปี จนกระทั่งได้พบรักใหม่กับนรีที่อายุห่างกันมาก ปวุฒิตัดสินใจจดทะเบียนสมรสอีกครั้ง เช่นเดียวกับนางลักษณซึ่งพบรักใหม่กับพินิจ แต่กว่าจะตกลงใจแต่งงานกันก็อีกหลายปีต่อมา

แต่ดูเหมือนว่าการแต่งงานใหม่ของปวุฒิจะทำให้ลูกชายคนเดียวอย่างอาคินรับไม่ได้ ถึงขั้นขอผู้เป็นย่าไปเรียนต่อที่ฝรั่งเศสทันทีที่เรียนจบปริญญาตรี เพื่อจะได้ไม่ต้องทนอยู่ในบ้านหลังเดียวกับแม่เลี้ยง ความสัมพันธ์ของพ่อลูกจึงมีระยะห่างมากขึ้น

อาคินจะกลับเมืองไทยปีละสามครั้งเพราะไม่อยากเจอหน้าแม่เลี้ยง จนกระทั่งปวุฒิป่วยและจากไป เขาจึงกลับมาเมืองไทยน้อยลงเหลือแค่ปีละสองครั้ง โดยทุกครั้งจะไม่ยอมพักที่บ้านตรีประพัทธ์ เพราะไม่อยากเห็นหน้าภรรยาของพ่อ

แต่มาวันนี้ทุกความคิด ทุกอคติของเขาต้องถูกหยุดลง เมื่อสุนทรียี่ผู้เป็นยาได้จากไป เขาจำต้องกลับมาเพื่อทำหน้าที่ของหลานและทายาทของตรีประพัทธ์!

“บ้านดูโถมไปเยอะ” ชายหนุ่มที่เพิ่งลงจากรถแท็กซี่เปรยพลางมองผ่านช่องประตูรั้วอัลลอยเข้าไปยังคฤหาสน์หลังใหญ่ สายฝนที่โปรยปรายทำให้เขาไม่อาจไฉ่ไฉ้ รีบไขกุญแจรั้วเล็กเข้าไปภายในบ้าน

เขามาถึงเมืองไทยตั้งแต่ช่วงสาย แต่กว่าจะเอากระเป๋าและเดินออกมาด้านหน้าอาคารผู้โดยสารเขาเข้าก็กินเวลาไปเกือบชั่วโมง แล้วพอเรียกแท็กซี่ออกจากสนามบินเพื่อเข้าเมือง ฝนก็เทกระหน่ำลงมาแบบไม่ลืมหูลืมตา ทำเอาการจราจรติดขัดถึงขั้นจอดสนิท ไม่นานนั้นยังมีรถใหญ่และรถยนต์ประมาณสี่คันที่จอดเสียทำให้รถติดยาวเป็นกิโล จนค่ามิเตอร์แท็กซี่ของเขาพุ่งพรวดไปไกลพร้อมกับเวลาที่เสียไปเกือบสี่ชั่วโมง แต่ในที่สุดเขาก็มาถึงบ้านตรีประพัทธ์จนได้

“ท่าทางจะถูกคุณย่าทำโทษที่นานๆ ทีกลับมาเยี่ยมบ้าน”

อาคินเปรยพลางหัวเราะเสียงขึ้นในลำคอ ขณะลากกระเป๋าเดินทางเดินกึ่งวิ่งตากฝนตรงไปยังประตูที่ติดกับโรงรถ พอเข้าไปถึงตรงนั้นได้ก็หันจากเม็ดฝน เขาบิดลูกบิดประตู แต่ประตูล็อกไว้ เขาจึงต้องเสียเวลาไขกุญแจเข้าไป

“ทำไมบ้านมืดและเงียบแบบนี้ละ อยู่กันยังไงเนี่ย” ชายหนุ่มพึมพำแล้วเดินไปเปิดไฟตรงผนังด้านหนึ่ง แต่ก็ไม่ได้ติด เขาจึงลองเปิดไฟทุกดวงแต่ก็ยังไม่เป็นผล จึงลองเปิดพัดลมเพดานแล้วก็ได้คำตอบ

“มิน่าถึงได้มืดสลัวไปทั้งบ้าน ไฟดับนี่เอง” เขาเปรยพลางถอนหายใจ ก่อนจะตะโกนร้องเรียกหาแม่บ้านคนสนิทของคุณย่า

“ป้าจรงอยู่ไหนนะ”

ไม่มีเสียงใครตอบกลับมาแม้แต่คนเดียว แต่จังหวะที่เขากำลังจะเดินผ่านส่วนที่เป็นห้องเมด เขาก็เห็นกระดานตารางปฏิทินแปะอยู่

ที่ผนังหน้าห้องที่จำได้ว่าป่าจวงจะต้องเขียนโน้ตสำคัญแปะไว้ให้
สาวใช้รู้ บางครั้งก็เป็นเรื่องให้ชื่อของ หรือหากเจ้านายในบ้านมีธุระต้อง
ไปไหน แม่บ้านก็จะจดไว้บนกระดานนี้กันลืม

บนกระดานนั้นมีโน้ตแผ่นหนึ่งแปะอยู่ มันเขียนว่า
เที่ยงไปวัด จัดการเรื่องเตรียมอาหาร ของว่าง ดอกไม้ และชื่อ
ของสำหรับถวายพระในพิธีสวด

“นี่ไปกันหมดทั้งบ้านเลยหรือไง” อาคินพิมพ์พำ นิ้วหน้าหงุดหงิด
ก่อนจะลากกระเป๋าเดินทางผ่านโถงทางเดินตรงไปยังบันไดทางขึ้นชั้น
สองแล้วหิ้วกระเป๋าขึ้นไปยังห้องนอนของเขา เดินผ่านห้องนอนแรก
ตรงไปยังห้องนอนของตนเองที่อยู่ด้านปีกซ้ายของคฤหาสน์

เสียงล้อลากพื้นดังครืดๆ ท่วมกลางความเงียบ ความมืดสลัว
และเสียงฝนด้านนอกที่ตกไม่ยอมหยุดแม้จะซาลงเล็กน้อยบ้างแล้ว จน
กระทั่งเขามาถึงห้องก็เปิดประตูเข้าไปและปิดลง เมื่อนั้นเอง ประตูห้อง
ที่เขาเดินผ่านไปอึดใจใหญ่ก็ถูกเปิดออก พร้อมกับที่หญิงสาวคนหนึ่ง
ชะโงกหน้าออกมาดูด้วยความสงสัย

“เสียงอะไร” รสรินหรือชิงเปรยพลางทำหน้านิ่ง มองซ้ายมอง
ขวาหาที่มาของเสียงซึ่งคล้ายคนลากกระเป๋า แต่หล่อนก็ไม่แน่ใจว่าคิด
ไปเองหรือไม่ เพราะเสียงฝนทำให้แยกเสียงออกได้ยาก แล้วหล่อนก็
ไม่ได้คิดไปในเชิงเรื่องลึกลับด้วย เพราะถ้าสิ่งลึกลับที่ว่าเป็นคุณย่าที่เพิ่ง
จากไป หล่อนจะดีใจมากกว่าที่ท่านมาหา

สุนทรีย์เป็นคนให้ชีวิตใหม่แก่หล่อน รับรสรินเข้ามาอยู่ในบ้านตรี-
ประพัทธ์หลังจากที่พอกับแม่เสียชีวิตจากอุบัติเหตุทางรถยนต์ หญิงชรา
รักและเอ็นดูหล่อนมาก และให้เรียกตนเองว่า คุณย่าสุน

รสรินใช้ชีวิตอยู่ในบ้านตรีประพัทธ์เหมือนหลานสาวคนหนึ่งของ
บ้านหลังนี้อย่างมีความสุข และคิดจะตอบแทนบุญคุณสุนทรีย์ด้วย
การคว่ำบาปบุญญามาให้ท่านชื่นใจ แต่ท่านก็จากไปก่อนที่หล่อนจะทำ

สำเร็จ แต่ถึงท่านจะจากไปแล้ว หล่อนก็จะเดินหน้าต่อไป เพื่อเป็น
ความภาคภูมิใจให้แก่ท่านให้จงได้

“ซึ่งคิดถึงคุณย่าจ๊ะคะ” รสรินเปรยน้ำตาเริ่มก่อนจะกะพริบตา
ไล่มันออกไป แล้วเดินออกจากห้องตั้งใจจะลงไปข้างล่าง หลังจากที่
เพิ่งตื่นเป็นรอบที่สองของวัน เพราะเมื่อคืนนี้หล่อนร้องให้คิดถึงสุนทรีย์
ที่เพิ่งเสียชีวิตไปเมื่อช่วงบ่ายของเมื่อวาน ทำให้เช้านี้หล่อนปวดหัวมาก
จนลุกไม่ไหว แม่บ้านกับสาวใช้จึงให้หล่อนนอนพักผ่อนให้หายปวดหัว
ก่อน ส่วนเรื่องที่วัด แม่บ้านและสาวใช้ รวมถึงนารี ภรรยาของปฐุมิ
จะช่วยจัดการดูแลให้

แต่จังหวะที่หล่อนกำลังจะก้าวลงบันไดก็ได้ยินเสียงกุกกักดังมา
จากห้องนอนของอาคินที่ถูกปิดทึบไว้รอเจ้าของ ซึ่งมีการทำความสะอาด
สะอาดทุกๆ สองวันและได้รับการดูแลเป็นอย่างดี

“เสียงอะไร” หล่อนนินหัวแล้วเปิดตากว้าง “หรือว่าเป็นขโมย!”

พอคิดได้ดังนั้นหล่อนก็รีบหยิบโทรศัพท์มือถือถือในกระเป๋าทาง-
เกงจัมป์สูทที่สวมอยู่ขึ้นมาเตรียมกดโทร. แจ้งตำรวจ แต่ก็ต้องชะงัก
เมื่อคิดว่าถ้าไม่ใช่ขโมยอาจจะกลายเป็นเรื่องใหญ่ได้ หล่อนควรดูให้
แน่ใจก่อนว่าไม่ได้คิดไปเอง แต่เพื่อความปลอดภัยจึงวิ่งลงไปหยิบ
ไม้กวาดที่ชั้นล่างขึ้นมาเป็นอาวุธ แล้วกลับขึ้นมาตรงไปยังห้องนอน
ของอาคิน

รสรินสุดท้ายใจลึกลงหน้าประตูคู่หนึ่งก่อนจะค่อยๆ บิดลูกบิด
ประตู พยายามทำให้เกิดเสียงน้อยที่สุด เพราะประตูบานนี้ค่อนข้างมี
ปัญหาอยู่ก่อนแล้ว

แกร๊ก!

หญิงสาวกลั่นใจฟังเสียงภายในห้อง ถ้ามีคนร้ายอยู่ในห้องจริง
แล้วรู้ว่ายังมีคนอยู่ในบ้าน คนร้ายอาจจะรีบกระโจนเผ่นหนีไปและ
ทำให้หล่อนได้ยินความเคลื่อนไหวภายในห้องได้ แต่รอแล้วรอเล่า

ทุกอย่างรอบตัวกลับเสียบกริบ...หรือจะไม่ใช่คนร้ายอย่างที่คิด

‘เอาไงดีละทีนี้ คงต้องดูให้เห็นกันจะๆ ไปข้างหนึ่ง!’

หล่อนตัดสินใจแถมประตูเข้าไปอย่างซ้าๆ ให้อ่างพอนที่จะไหล
หน้าเข้าไปได้ สอดสายสายตามองไปที่ตัวบริเวณ แต่ก็ไม่พบสิ่งผิดปกติ
หรือใครที่คิดว่าน่าจะมี หล่อนจึงเปิดประตูกว้างขึ้นอีกนิดแล้วก้าวเท้า
เข้าไปก้าวหนึ่ง ในมือถือไม้กวาดไวมั่น เตรียมใจว่าถ้ามีอะไรผ่านเข้า
มาในลานสายตา หล่อนจะฟาดไม่ยั้งแน่

เสียงฟ้าร้องดังครึ้นๆ เคล้ากับเสียงฝนที่เริ่มตกหนักอีกครั้งหลัง
จากที่มันซาไปเพียงเล็กน้อยก่อนหน้านี้ รสรินมองหาความเคลื่อนไหว
ภายในห้องนอนอีกครั้ง แต่ก็ไม่เห็นอะไรผิดปกติเลยสักนิด แต่แล้ว
สายตาของหล่อนก็ไปปะทะกับกระเป๋าดูหนังที่เปิดอ้าอยู่ตรงทางเข้า
ห้องน้ำที่อยู่ในห้องนอน

“ทำไมมีกระเป๋าดูหนังตรงนั้นล่ะ” รสรินพึมพำ แล้วจึงหะ
นั้นเองที่หล่อนรับรู้ได้ถึงความเคลื่อนไหวด้านหลังพร้อมกับประตูห้อง
ที่ปิดดั่งบัง เจ้าตัวคิดหมุนกายหันกลับมาฟาดไม้กวาดใส่คนที่ยืนแอบ
อยู่หลังประตู แต่ก็ซ้าไป เพราะหล่อนยังไม่ทันได้หมุนกายก็ถูกผู้ชาย
คนหนึ่งเข้าประชิดตัวจากทางด้านหลัง เขาใช้สองมือจับอาวุธหนึ่งเดียว
ในมือหล่อนดึงเข้าหาตัว ล็อกคอหล่อนไว้กับอาวุธจนหน้าหงายใจ
ไม่ออก

“อ้อ...ปล่อยนะ...ช่วย...ด้วย” หญิงสาวพยายามร้องขอความ
ช่วยเหลือทั้งที่ถูกด้ามไม้กวาดล็อกคออยู่ มือไม้ความสะเปะสะปะไป
หมด พยายามเตะเท้าไปด้านหลัง หวังให้โดนหน้าแข้งของคนที่อยู่ข้าง
หลัง แต่ก็ทำได้ยากเหลือเกิน เพราะเขาแข็งแรงและมีพลังกำลังที่
ไม่ต้องบอกก็รู้ว่าเป็นผู้ชายแน่

หล่อนพยายามดิ้นรนอย่างเอาเป็นเอาตาย แต่แล้วจู่ๆ ก็รู้สึกได้
ว่าคนร้ายผ่อนแรงดึงด้ามไม้กวาดออกเพื่อให้หล่อนหายใจได้ หญิงสาว

จึงสูดอากาศเข้าปอดเฮือกใหญ่ แล้วก็รับรู้ได้ว่าเขาเหวี่ยงไม้กวาด กระเด็นออกไปทางหนึ่ง หล่อนคิดจะวิ่งหนีออกจากห้อง แต่ก็เข้าไปอีก เมื่อถูกคนร้ายดันให้เดินไปข้างหน้าอย่างรวดเร็ว แล้วพอถึงเตียงกว้าง ก็โดนเขาผลักล้มลงบนเตียงให้หล่อนคว่ำหน้าอยู่บนนั้น โดยมีเขาตามลงมาคร่อมทับชนิดไม่ให้หล่อนสามารถขยับเขยื้อนไปไหนได้เลย

“อีก...อีก...”

รสนิรร้อง พลิกหน้าตะแคงข้างไม่ให้ใบหน้าถูกกดจมกับที่นอน ความกลัวต่างๆ นานาแล่นเข้าไส้ ทั้งกลัวตาย ทั้งกลัวโดนฆ่า ทั้งกลัวจะโดนข่มขืนเหมือนในข่าว น้ำตาของความกลัวเริ่มไหลออกมา แล้วพออ้าปากร้องตะโกนได้ หล่อนก็ร้องหาคนที่รักที่สุด

“ฮื่อ...คุณย่าช่วยชิงด้วย”

เสียงร้องเรียกคุณย่าของหล่อนทำให้อาคินชะงักไป เขาไม่เคยเจอหล่อนมาก่อน “เธอเป็นใคร!” อาคินกระซอกเสียงถามพลางกวาดร่างหล่อนให้จมลงกับเตียงนอนมากขึ้น พร้อมกับนั้นก็ใช้มือบีบท้ายทอยหล่อนไว้เชิงข่มขู่ไปด้วยในตัว

“อย่าทำ...ทำอะไรฉันเลย ฮื่อๆ อยากได้อะไร...ก็เอาไป อย่าฆ่าฉันเลย” หล่อนกล่าวเสียงเจือสละอื่น เพราะกลัวจะถูกบีบคอตายหมกบ้าน ทำเอาคนที่คร่อมทับอยู่ยอมผ่อนแรงลงเล็กน้อย แต่ก็ยังคงส่งเสียงขู่ถามมาอยู่ดี

“ฉันถามว่าเธอเป็นใคร!”

“ชิง...ชิงอยู่บ้านนี้”

คราวนี้คนที่กดหล่อนอยู่ก็คลายมือออก อาคินมองหญิงสาวหน้าตาจิ้มลิ้มที่ใบหน้ามีแต่คราบน้ำตาด้วยแววตาหงุดหงิดปนสงสัย เขาพยายามประมวลผลจากชื่อที่ได้ยิน

เขาพลิกร่างหล่อนให้นอนหงายทั้งที่เขายังคงคร่อมทับหล่อนอยู่อย่างไม่ไว้ใจ แต่นั่นเป็นครั้งแรกที่ดวงตาทั้งสองคู่สบกันและได้เห็น

หน้ากันและกันจริงๆ

รสรินหยุดร้องไห้ในทันที เพราะใบหน้าของคนที่นั่งคร่อมทับ หล่อนอยู่เป็นใบหน้าเดียวกับคนที่หล่อนเคยเห็นแทบทุกวันจาก ภาพถ่ายตั้งโต๊ะในบ้าน แล้วก็เป็นผู้ชายคนเดียวกันกับคนที่หล่อนแอบชอบข้างเดียวมาตลอด

“คุณอาคิน!”

ชายหนุ่มชะงักกับคำเรียกขานของหล่อน ดูท่าหล่อนจะรู้จักเขา แต่เขานี่ล่ะที่ไม่รู้จักหล่อน เขาพยายามคิดถึงชื่อที่หล่อนบอกเมื่อครู่ ขณะพิจารณาเรือนร่างสาวสะพรั่งในชุดจัมปีสุทสีชาวลาวยี่เสื้อสีดำที่ดูเก๋ไก๋เกินกว่าจะเป็นชุดสำหรับสวมทำงานบ้านได้

‘เอ๊ะ เมื่อกี้บอกว่าชื่อชิง ชิง อิม...เด็กที่คุณยารับมาอุปการะ เลี้ยงดูนั่น ชื่ออะไรนะ ไชชิงหรือเปล่า’

อาคินมองหน้าหล่อนตรงๆ แต่เจ้าตัวนั้นกลับหันหัวหนีด้วยเรื่องอื่นแทน

“คะ...คุณอาคิน ปล่อยชิงก่อนเถอะคะ นะคะ” รสรินร้องขอเมื่อความกลัวหายไปจึงกลายเป็นความกระดากอายแทน เพราะตอนนี้เขานั่งคร่อมทับหล่อนอยู่ แถมสองมือก็ตึงแขนทั้งสองข้างของหล่อน และที่หนักไปกว่านั้น ท่อนบนเขาเปล่าเปลือย แบบนี้มันจะล่อแหลมเกินไปแล้ว!

อาคินเองก็เหมือนจะเพิ่งรู้สึกตัว แต่ในเมื่อยังไม่ได้คำตอบที่น่าพอใจ เขาจึงปล่อยหล่อนเป็นอิสระไม่ได้ จนกว่าจะแน่ใจว่าหล่อนเป็นคนในบ้านของเขาจริงๆ

“เธอเป็นใคร บอกมาให้ละเอียดซิ ไม่งั้นฉันหักคอเธอทิ้งแน่” เขาขู่พลางจ้องหน้าหล่อนนิ่งเสมือไม่ให้โอกาสในการอธิบาย ไม่อย่างนั้นเขาจะทำตามทีบอกแน่ อย่างน้อยก็เพื่อความปลอดภัยของตัวเองเขา และถ้าหล่อนเป็นพวกตีนแมว เขาก็จะได้ตัดไฟแต่ต้นลมไม่ให้หล่อน

ขโมยอะไรไปได้

“ชิงอยู่ที่นี้ ชิงได้รับความเมตตาจากคุณย่าของคุณ ท่านเลี้ยงดูชิงมาหลังจากที่ชิงเสียพ่อกับแม่ไป แต่ชิงไม่เคยได้เจอคุณอาคิน เพราะคุณกลับมาบ้านปีละไม่กี่ครั้ง แล้วทุกครั้งชิงก็ติดไปเรียนทำให้คุณลัดกันตลอด แต่ชิงจำหน้าคุณได้จากรูปถ่ายที่คุณส่งมาให้ท่านทางโทรศัพท์มือถือ คุณย่าสั่งให้อัดภาพใส่กรอบรูปไว้ที่บ้านเพื่อให้หายคิดถึงคุณ”

คำอธิบายของหล่อนกระจ่างแจ้งในหัวใจของเขาทันทีว่าหล่อนคือหญิงสาวที่เขาไม่เคยเห็นหน้ามาตลอดหลายปีที่ผ่านมา ถึงแม้คุณย่าจะเคยให้ดูรูปหล่อนครั้งหนึ่งที่เขามาบ้าน แต่เขาก็ไม่ได้สนใจจะจดจำ เพราะไม่เห็นหล่อนอยู่ในสายตาเลยแม้แต่บ่อย

อาคินคิดแล้วขยับกายลงจากตัวหล่อน ถอยลงไปยืนข้างเตียง ส่วนคนที่เป็นอิสระได้ก็รีบลุกขึ้นนั่งทันที พร้อมกับปาดคราบน้ำตาออก หัวใจยังเต้นระทึกไม่หาย เพราะตอนแรกคิดว่าเขาเป็นขโมย คิดว่าจะโดนฆ่า แต่กลับกลายเป็นว่าเขาคือเจ้าของบ้านตัวจริงเสียอย่างนั้น ตอนนี้หล่อนไม่รู้ว่าจะพูดหรือควรจะทำอะไรต่อ จนกระทั่งเขาเอ่ยถาม

“ฉันเห็นซอว์ตโน้ตบนกระดานของป่าจวง แล้วทำไมเธออยู่ที่บ้านคนเดียว ทำไมไม่ไปที่วัดด้วย”

“ชิงปวดหัวคะ ป่าจวงก็เลยให้พักผ่อนต่ออีกนิดก่อนจะตามไปที่วัด” หล่อนตอบพลางก้มหน้าเหมือนเด็กทำความผิดที่กำลังโดนผู้ใหญ่ดู

“นั่นก็ออกไปจากห้องฉันได้แล้ว!”

ชายหนุ่มรับรู้และออกปากไล่ หงุดหงิดกับท่าทางก้มหน้างุดๆ ของหล่อน เขาไม่ชอบคนที่ทำท่าแบบนี้เลยจริงๆ มันดูเหลวๆ แลละน่าโมโห เหมือนคนอ่อนแอที่ทำอะไรไม่ได้นอกจากทำตามคำสั่งคนอื่น

“คะ คุณอาคิน”

รสรินรับคำ รีบลุกจากเตียงวิ่งปราดเดียวถึงประตูห้อง โดยมีอาคินเดินตามมาปิดประตูห้องตามหลังโครมใหญ่ ส่วนคนที่โดนไล่ออกจากห้องก็กลับไปยังห้องของตนเองด้วยอาการอกสั่นขวัญแขวนเล็กน้อย ไม่คิดว่าการเจอกันครั้งแรกระหว่างหล่อนกับเขามันจะเป็นแบบนี้

‘ช่วยแน่ชิง เธอไปทำให้เขาโกรธ แบบนี้อยู่ยากแล้ว’

หญิงสาวถอนหายใจยาว ก่อนจะเดินไปเดินมาอยู่ในห้อง ไม่รู้จะทำอย่างไรดี ใจก็อยากจะไปบอกเขาเรื่องกำหนดการสวดพระอภิธรรมและเรื่องงานที่ต้องทำให้เสร็จภายในเจ็ดวัน แต่ก็กลัวว่าจะโดนเขาตะเพิดใส่อีก เพราะดูเหมือนเขาจะไม่ชอบหน้าหล่อนเอาเสียเลย

หล่อนคิดแล้วคิดอีก จนกระทั่งสามสิบนาทีต่อมาก็ได้ยินเสียงรถยนต์ที่อยู่ในโรงรถสตาร์ทเครื่อง แล้วประตูรั้วอัลลอยหน้าบ้านก็ถูกเปิดออกด้วยรีโมทหลังจากที่ไฟเพ็งมาก่อนหน้านี้นาน

เขาคงกำลังจะออกไปข้างนอกและอาจจะตรงไปที่วัดด้วยหล่อนจึงรีบวิ่งลงมาจกชั้นบน แต่ก็ไม่ทันเสียแล้ว

‘คงต้องเตรียมตัวเตรียมใจโดนเฉดหัวออกจากบ้านแล้วละชิง’

รสรินพึมพำในใจแล้วเรียกรถมอเตอร์ไซค์รับจ้างที่รู้จักกันให้มารับ เพราะหล่อนขับรถไม่เป็น และถึงจะขับเป็น หล่อนก็ไม่มีสิทธิ์ที่จะนำรถสองคันที่จอดอยู่ในโรงรถของบ้านตรีประพัทธ์ออกไปขับได้ง่ายๆ

รสรินนั่งมอเตอร์ไซค์รับจ้างมารับหน้าอาคินได้ทันเวลา ในสภาพเนื้อตัวเปียกเล็กน้อยเพราะสวมเสื้อกันฝน แต่ถึงอย่างนั้นหล่อนก็ใจสู้ ตั้งใจจะทำหน้าที่ส่งคุณย่าสู่นอนอย่างเต็มความสามารถ หล่อนช่วยจัดเตรียมและนับของว่าง รวมทั้งดูแลเรื่องการจัดชุดถวาย

พระที่จะมาสวดในวันนี้ โดยตลอดเวลาที่หล่อนทำทุกอย่างนั้น หล่อน
รู้ตัวว่าตกเป็นเป้าสายตาของอาคินอยู่ตลอดเวลา เหมือนเขาจ้องจับผิด จ้อง
หาเรื่องอย่างไรบอกไม่ถูก หล่อนรู้แต่ว่าไม่กล้าหันไปมองเขาตรงๆ
เพราะกลัวเขาจะใช้สายตานั้นเชือดหล่อนทิ้งได้

เวลาผ่านไปจนถึงช่วงเย็นที่ทุกอย่างจัดเตรียมเรียบร้อยแล้วสำหรับ
งานสวดพระอภิธรรมวันที่สอง รสรินทำหน้าที่จัดรูปให้แขกที่มาไหว้
ตามปกติ หล่อนต้องนั่งพับเพียบอยู่ตรงที่จุดรูปอยู่ตลอดเวลา แต่ก็ไม่ได้
ได้ปรึกษาบ่นแต่อย่างใด เพราะถือว่าเป็นสิ่งที่ทำให้คุณย่าที่รักยิ่ง

วันนี้ทุกคนในบ้านตรีประพัทธ์มาร่วมงานกันครบ ป้าจวงกับไหม
ผู้เป็นแม่บ้านและสาวใช้รู้จากรสรินว่าหล่อนได้เจอกับอาคินที่บ้านแล้ว
จึงไม่แปลกใจที่หล่อนไม่ตื่นตื่นตกใจกับการปรากฏตัวของอาคินเลย
แม้แต่น้อย มีเพียงนางลักษณะที่เป็นอาแท้ๆ ของอาคินเท่านั้นที่ทำให้
ตกใจและเอาแต่รำให้ ทำท่าว่าโศกเศร้ามากมายจนอาคินรำคาญ ส่วน
นารีที่เป็นแม่เลี้ยงก็พยายามอยู่ห่างจากอาคิน เพราะไม่อยากให้เขา
หงุดหงิดหัวเสีย

และเมื่องานสวดพระอภิธรรมในคืนที่สองเสร็จสิ้น แขกเหรื่อก็
ทยอยกลับจนหมดก่อนที่เจ้าหน้าที่วัดจะมาปิดศาลา นางลักษณะที่มา
ร่วมพิธีสวดด้วยกันก็กลับบ้านไปพร้อมกับสามีที่มาร่วมฟังการสวดพระ-
อภิธรรมในตอนงานใกล้เลิก ส่วนนารีเรียกแท็กซี่กลับไปเองก่อนหน้านี
แล้วเพื่อหลบหน้าอาคินและเลี่ยงการปะทะคารมกันในงาน

อาคินต้องขับรถกลับบ้านโดยมีรสรินและแม่บ้านกับสาวใช้ที่
กลับมาด้วยกัน ระหว่างทางที่ขับรถไป เขาสังเกตได้ว่าคนที่นั่งอยู่ข้างๆ
เขาแต่นั่งเสียบขวนให้หงุดหงิดและน่าโมโห พร้อมกันนั้นเขาก็ยังกังวล
เรื่องของหล่อนอยู่

แม้จะคิดว่าการที่คุณย่ารับหล่อนมาอุปการะน่าจะเป็นเพราะ
สงสารและอยากได้คนมาดูแลยามเจ็บป่วย แต่ก็ยังไม่เข้าใจอยู่ดีว่า

ทำไมท่านถึงรับอุปการะเลี้ยงดู ให้สิทธิ์เสมือนเป็นหลานสาวจริงๆ จาก การบอกเล่าของนางลักษณะที่นอกจากจะเอาแต่รำให้ ก็ยังแหวะเรื่อง รสรินให้เขาฟังไปด้วย

‘คุณแม่น่ะ เลี้ยงดู ส่งเสียมัน รักมันมากอย่างกับหลานแท้ๆ แก ก็ระวังไว้ละกัน มันน่าจะอดอ้อนขอเซาะเก่ง ตอนคุณแม่ยังอยู่ คุณแม่ หวงมันมาก’

นี่คือสิ่งที่นางลักษณสรูปหลังจากเล่าหลายอย่างให้เขาฟัง ซึ่งถ้า เป็นอย่างนี้นางลักษณเล่ามาจริง หญิงสาวรสรินคนนี้ก็เป็นที่ไวใจ ไม่ได้เอียงเอียง เพราะใช้ความเมตตาของคุณย่าเพื่อเอื้อประโยชน์ให้แก่ ตนเอง

แต่นั้นคือคำพูดของนางลักษณ ผู้ที่หาความจริงใจไม่เจอ เขาจึง คิดจะหาทางพิสูจน์ความจริงข้อนี้ให้ได้

ชายหนุ่มขับรถไปตามเส้นทางก่อนจะเลี้ยวเข้าซอยที่ตรงไปยัง บ้านตรีประพัทธ์ ไม่นานรถก็แล่นมาจอดหน้าประตูรั้วอัลลอยของ บ้าน เขากดรีโมตเปิดประตูรั้วและเคลื่อนรถเข้าไปจอดหน้าตัวบ้าน ก่อนจะกดรีโมตอีกครั้งเพื่อปิดประตู

เขาจอดรถได้ก็ก้าวลงจากรถพร้อมคนอื่นๆ แม่บ้านกับสาวใช้รู้ หน้าทีดีจึงรีบเดินเข้าบ้านไปก่อนเพื่อเตรียมน้ำเตรียมทำให้ เหลือแต่ รสรินที่ยืนหันรีหันขวางไม่รู้ว่าควรทำตัวอย่างไรดี เพราะถ้าเป็นเมื่อ ก่อนหล่อนคงเดินเข้าบ้านตามปกติ แต่ตอนนี้เจ้าของบ้านคนใหม่กลับ มาแล้ว หล่อนกับเขาไม่รู้จักคุ้นเคยกันมาก่อน ถ้าหล่อนยังทำตาม ปกติ เขาอาจจะว่าเอาได้

แต่ดูเหมือนอาคินจะรู้ถึงความคิดของหล่อน เขาจึงตัดบทด้วยการสั่ง “ตามไปคุยกับฉันที่ห้องรับแขก”

“คะ” รสรินรับคำเดินตามเขาไป พอเข้าไปถึงห้องรับแขก เรียบร้อย หล่อนก็นั่งลงบนโซฟาฝั่งซ้ายมือเขาตามที่เขานุญาต

พอดีกับที่สาวใช้น้ำมาเสิร์ฟให้ อาคินจึงสั่งให้สาวใช้ปิดบ้าน และไปพักผ่อนได้ ส่วนเขาจะคุยกับรสรินต่อ

คล้ายหลังสาวใช้ไปแล้ว อาคินก็มองหน้าหญิงสาวที่นั่งสงบเสียมอย่างเงียบๆ จนรสรินรู้สึกอึดอัด ตัวหดเล็กลงเรื่อยๆ เพราะการมองของเขามันชวนให้คิดว่า เขากำลังประเมินว่าจะเขียนหล่อนออกจากบ้านตอนไหนดี

แต่แล้วจู่ๆ เขาก็ถามขึ้นมาแบบไม่มีปี่มีขลุ่ย “ชื่อจริง แล้วชื่อจริงล่ะชื่ออะไร”

คนถูกถามสะดุ้ง ไม่ทันตั้งตัว พอตั้งสติได้ก็รีบตอบเขากลับไป “รสริน หทัยพฤษฯ ค่ะ”

“อายุเท่าไรแล้ว” อาคินถามต่อ เพราะดูจากหน้าตาของหล่อนแล้วยังสาวอยู่มาก บวกกับข้อมูลเบื้องต้นที่รู้มาว่าหล่อนอายุห่างจากเขาเป็นสิบปี คำนวณดูแล้วก็คิดว่าน่าจะยังเรียนหนังสืออยู่

“ยี่สิบย่างยี่สิบเอ็ดค่ะ”

“กำลังเรียนมหาวิทยาลัยอยู่ใช่ไหม” เขาถามต่อ

“ค่ะ คหกรรมศาสตร์ ปีสามค่ะ” รสรินตอบตามจริงทุกอย่าง เพราะอนาคตหล่อนต้องอยู่ภายใต้ความกรุณาปรานีของเขา ถ้าหลังงานศพเสร็จสิ้นแล้วเขาจะไล่หล่อนออกจากบ้าน หล่อนก็ต้องทำตามที่เขาสั่ง หวังเพียงว่าเขาจะใจดีกับหล่อนบ้าง

ฝ่ายอาคินที่มีหลายเรื่องต้องพูดกับหล่อน แต่เห็นว่าตอนนี้มันตึกแล้ว เขาจึงไม่อยากซักไล่เสียใจให้มากความ เอาแค่ทำความรู้จักกันอย่างคร่าวๆ พอหอมปากหอมคอก่อน

“ตอนคุณย่าเสียชีวิต เธออยู่กับท่านหรือเปล่า”

“อยู่ค่ะ ชิงอยู่ด้วยตอนที่คุณย่าจากไปอย่างสงบ ชิงสวดมนต์ให้และให้ท่านไหว้พระก่อนที่ท่านจะจากไป” หญิงสาวตอบเสียงเครือพร้อม กับที่น้ำตาคลอหน่วยขึ้นมาแทบจะทันทีเมื่อนึกถึงภาพที่ท่านจากไป

แม้มันจะเหมือนกับว่าท่านแค่หลับไป แต่ก็ยังเป็นภาพที่ติดตาและ สะเทือนใจหล่อนอย่างมากเลยทีเดียว

รสรินพยายามกะพริบตาไล่น้ำตาไม่ให้มันหยดลงมา แต่สุดท้าย ก็กลั้นไว้ไม่อยู่ น้ำตาร่วงต่อน้ำเขาจนต้องยกมือขึ้นป้ายมันออกเหมือน เด็กๆ

อาคินมองอย่างไม่สบอารมณ์นัก เขาไม่ได้หงุดหงิดที่หล่อน ร้องไห้เพราะสูญเสีย แต่หงุดหงิดตรงที่หล่อนมานั่งร้องไห้ต่อหน้าเขา ผู้ซึ่งไม่ชอบเห็นความอ่อนแอของใคร เขาจึงตัดบทอย่างรวดเร็ว

“ไปพักผ่อนไป”

รสรินพยักหน้ารับ สูดน้ำมูกและเช็ดน้ำตาอีกนิด แต่ตอนที่กำลัง ลุกขึ้นมานั้น ความเหนื่อยล้าทำให้หล่อนไม่ทันระวัง หัวเข่ากระแทก กับโต๊ะรับแขกจนน้ำในแก้วที่วางอยู่บนโต๊ะหกกระฉอกใส่ขาทางเกงของ อาคินที่อยู่ใกล้

“ขอโทษค่ะ!” หญิงสาวรีบขอโทษอย่างตกใจแม้จะเจ็บที่หัวเข่า อยู่แต่เจ้าตัวก็รีบคุกเข่า เปิดกระเป๋าสะพายหยิบผ้าเช็ดหน้าออกมา เช็ดน้ำที่หกใส่ทางเกงให้เขา มันเป็นปฏิกิริยาอัตโนมัติของคนที่ดีแล คนอื่นจนชิน ติดมาจากการดูแลสุนทรีย์

แต่สำหรับอาคินที่ไม่คุ้นชินกับการถูกปรนนิบัติแบบนี้ เขาคว้า ซ้อมือหล่อนพร้อมกับบีบเตือนให้หล่อนหยุดวุ่นวายกับเขา

รสรินเงยหน้าขึ้นมองอย่างงุนงงแล้วก็เพิ่งรู้ว่าตัวเองทำอะไร ลงไป “ขอโทษค่ะ ชิงแค่จะช่วยเช็ดเฉยๆ”

“แค่น้ำหก ไม่ต้องถึงขั้นลงมาคุกเข่าเช็ดให้หรอก” เขาดูใส่อย่าง หงุดหงิด เล่นเอาคนโดนดูพูดอะไรไม่ออกนอกจากคำว่าขอโทษ

“ขอโทษค่ะ” รสรินก้มหน้าขอโทษทั้งที่ยังนั่งคุกเข่าอยู่กับพื้น และถูกอาคินจับข้อมือหล่อนไว้ หล่อนจึงพยายามดึงข้อมือออก แต่ อีกฝ่ายกลับจับไว้แน่น พอหล่อนเงยหน้าขึ้นมองเพื่อจะขอให้เขาปล่อย

เขาก็ทำหน้าดูใส่พร้อมกับถามเหมือนต่อว่า

“นี่รู้ตัวหรือเปล่า”

“คะ?” หล่อนทำหน้างเหมือนไม่เข้าใจ

เขาจึงสรุปสั้นๆ

“ไม่น่าจะรู้” ชายหนุ่มว่าแล้วก็ยื่นมืออีกข้างมาอังหน้าผาก หล่อนเพื่อความแน่ใจ ก่อนจะลุกขึ้นยืนแล้วจูงมือหล่อนไปยัง เคาน์เตอร์เตรียมอาหารและจัดเตรียมเครื่องดื่มขึ้นโต๊ะ ซึ่งเขาจำได้ว่า ตรงนั้นมีกล่องยาสามัญประจำบ้าน รวมทั้งปรอทวัดไข้อยู่ด้วย

“ยื่นรอตงนี่” เขาสั่งแกมดูแล้วหันไปเปิดตู้ด้านบนเพื่อหยิบ ปรอทแบบดิจิทลแล้วนำไปล้าง ก่อนจะเดินกลับมาหาหล่อนและสั่ง ห้วนๆ ว่า

“อ้าปาก”

รสนินอ้าปากจะแย้ง แต่พอหล่อนอ้าปากเท่านั้น เขาก็ส่งปรอท ดิจิทลที่กดปุ่มเตรียมไว้แล้วเข้าปากหล่อน ชนิดที่เจ้าตัวจำต้องหุบปาก ยอมรับการวัดไข้แบบมัดมือชกนี้ไปโดยปริยาย

“นี่ง สามสิบแปดจุดสององศา มีไข้”

“ทำไมไม่ได้ละ” หล่อนพึมพำอย่างแปลกใจ ยกมือขึ้นจับหน้าผาก จับแก้มตัวเอง ไม่รู้ตัวเลยว่า มีไข้

“ไปตากฝนมาหรือเปล่า” เขาถามขณะหันไปล้างปรอทเพื่อเก็บ เข้าที่

รสนินพยักหน้ารับ ทำหน้าจ้อย เพราะที่เขาพูดมาเป็นความจริง ก็หล่อนเพิ่งตากฝนไป ใครจะไปคิดว่ามันจะแสดงอาการเร็วขนาดนี้ ทั้งที่ปกติหล่อนไม่ใช่คนกระหม่อมบางแท้ๆ

อาคินหันมองหล่อนครั้งหนึ่งแล้วส่ายหน้าหงุดหงิด ก่อนจะหยิบ ยาจากกระปุกยาลดไข้ เทยาเม็ดสี่ขาวลงบนฝ่ามือของหล่อนหนึ่งเม็ด แล้วจึงหันไปรินน้ำดื่มจากเครื่องกรองน้ำใส่แก้วส่งให้ “ไม่สบายก็หัด

ดูแลตัวเอง อย่าปล่อยให้มันเป็นแบบนี้ มันจะกลายเป็นภาระคนอื่น
ทำงานอะไรก็ได้เรื่อง แล้วพุงนี้ก็ไม่ต้องไปช่วยงานที่วัดด้วย”

“แต่ว่า” หล่อนทำท่าจะค้าน

“ฉันสั่งอะไรก็ทำตามไป ไม่เข้าใจหรือไง” เขาดูและหงุดหงิดใส่
อีก “จำไว้ด้วยว่าคนที่ไม่ดูแลตัวเอง จะทำให้ทุกอย่างพัง ถ้าพุงนี้เธอ
ผีนโปงานสวดศพ แล้วส่งรูปโดนมือแขกที่มาร่วมงานบาศีบจะว่า
ยังไง หรือเธออยากเป็นส่วนหนึ่งของความผิดพลาด ฉันคิดว่าแบบนี้
คุณอย่าคงไม่ดีใจหรอก”

“ค่ะ” รสรินรับคำหน้าจ้อย ทั้งที่เคยได้ยินแม่บ้านพูดอยู่เสมอว่า
อาคินเป็นคนเจ้าอารมณ์ หงุดหงิดง่าย เจ้าระเบียบและคุ้นชินกับการ
เป็นคนที่ตั้งอะไรแล้วต้องได้ แล้วก็ไม่ชอบคนอ่อนแอที่ทำอะไรไม่ดูตัวเอง
แต่ก็ไม่คิดว่าเขาจะตั้งป้อมกับหล่อนได้ถึงขนาดนี้เลยจริงๆ

พอหล่อนกินยาเสร็จเรียบร้อยแล้ว เขากำชับให้ไปพักผ่อน ส่วน
ตัวเขาเองตรวจดูความเรียบร้อยของประตูหน้าต่างชั้นล่างก่อนจะปิด
ไฟและขึ้นไปยังชั้นบน

แต่จังหวะที่เขากำลังจะเดินเลี้ยวไปทางห้องนอนของตนเองก็
ได้ยินเสียงร้องไห้ ตอนแรกเขาคิดว่าหนูแว่วไปเอง แต่พอฟังดีๆ เสียงนั้น
ดังมาจากห้องนอนของรสริน เขาจึงเดินไปที่หน้าประตูห้อง แอบหูกับ
บานประตูแล้วเขาก็ได้ยิน

“คุณย่าทิ้งชิงไปทำไม ชิงคิดถึงคุณย่า ฮือๆ”

เสียงร้องไห้ของหล่อนทำให้ความหงุดหงิดของอาคินที่มีต่อ
หล่อนลดลง แม้เขาจะยังคงแคลงใจและอยากรู้ว่าหล่อนมีอะไรดีที่
ทำให้คุณย่าถึงกับต้องรับอุปการะเลี้ยงดูจนแทบจะกลายเป็นหลาน
จริงๆ ไปแล้ว เขายังมีอคติอยู่ลึกๆ ว่าถ้าหล่อนเป็นหญิงสาวที่หวังใช้
ความรักและความไว้ใจของคุณย่าเป็นใบเบิกทาง เมื่อคุณย่าจากไป
หล่อนต้องแอบดีใจอย่างแน่นอน แต่รู้สึกว่าเขาจะคาดการณ์ผิดไป

เพราะไม่ว่าจะต่อหน้าหรือลับหลัง หล่อนก็แสดงความเสียใจออกมา
อยู่ดี

พอคิดอย่างนี้แล้ว มือที่ยกค้ำงเตรียมเคาะประตูเรียกคนในห้อง
ก็ตกลงข้างตัว เปลี่ยนใจเป็นหมุนกายเดินกลับไปยังห้องของตัวเอง
ปล่อยให้หล่อนร้องไห้พึมพายต่อไปจนกว่าจะพอใจ ส่วนตัวเขาไม่มี
น้ำตาสักหยาดหยด แม้ว่าเขาจะเศร้า แต่ตอนนี้เขาคือหัวหน้า
ครอบครัว เป็นตรีประพัทธ์รุ่นต่อไป และยังมีเรื่องอื่นที่ต้องจัดการอีก
มากมาย น้ำตาช่วยอะไรไม่ได้ แม้แต่การพาคุณย่าที่เขารักกลับมา
เพราะฉะนั้นเขาจะไม่ร้องไห้ แต่จะทำทุกอย่างที่คุณย่าทิ้งไว้ให้อย่างดี
ที่สุด

2

เจ้าบ้านคนใหม่

พิธีสวดพระอภิธรรมและฌาปนกิจเสร็จสิ้นในอีกหนึ่งสัปดาห์ ต่อมา แต่ยังมีเหลือเรื่องพินัยกรรมที่ต้องจัดการ การเปิดพินัยกรรมของ สุนทรีย์ ตริประพัทธ์ จึงมีขึ้นในวันนี้ พร้อมกับความสงสัยของคนที่ถูก เรียกตัวมา

“นี่คุณดนัย คุณเรียกเราทุกคนมาวันนี้ แต่บอกมาให้ย้ายชิงอยู่ ด้วย อย่าบอกนะว่าคุณแม่ยกอะไรให้ย้ายนี้ด้วย” นางลักษณะที่นั่งอยู่ บนโซฟาฝั่งตรงข้ามกับบรรณินตั้งคำถามด้วยความไม่พอใจพลางตัวัด สายตาใส่ตรงๆ เพราะหงุดหงิดหญิงสาวคนนี้อย่างมาก

เนื่องจากสามีของหล่อนที่ถือเป็นลูกเขยของสุนทรีย์แท้ๆ กลับ ไม่ได้รับอนุญาตให้เข้าร่วมฟังการเปิดพินัยกรรม แต่บรรณินที่ถือเป็น คนนอกวงศ์ตระกูล ไม่เกี่ยวพันทั้งทางสายเลือดหรือทางใด กลับได้รับ สิทธิให้อยู่ด้วย แบบนี้จะไม่ให้เคืองและแปลกใจได้อย่างไรไหว

แต่เชื่อว่าแม้แต่นางลักษณะคนเดียวที่แปลกใจ เพราะอาคินที่นั่งอยู่ บนโซฟาใกล้ๆ ก็รู้สึกแปลกใจเช่นเดียวกัน

ความคิดที่เกิดขึ้นทำให้เขาปรายตามองหล่อนอย่างอวยากรู้ว่า หล่อนรู้อยู่แล้วหรือไม่ว่าตนเองอาจมีชื่ออยู่ในพินัยกรรมด้วย แต่ท่าที ของหล่อนที่นั่งตัวลีบแทบจะกลืนหายไปกับโซฟา ทำให้เขาคิดเอาเอง

ว่าหล่อนไม่น่าจะรู้ตัวมาก่อนสำหรับเรื่องนี้

ฝ่ายรสรินที่รับรู้ได้ถึงสายตาของเขาก็รู้สึกอึดอัดหายใจไม่สะดวก แสบอยากจะหายตัวไปจากตรงนี้เสียให้ได้ ไม่เคยคิดเลยว่าตนจะต้องกลายมาเป็นบุคคลที่เกี่ยวข้องกับพินัยกรรมในครั้งนี้ แถมหล่อนยังกลัวว่าอาคินจะไม่พอใจหล่อนเหมือนอย่างนางลักษณณ์แน่ๆ

ท่าทางไม่สบายใจของรสรินทำให้นารีที่นั่งอยู่ข้างๆ ออดสงสารไม่ได้จึงยื่นมือมาแตะแขนหญิงสาวอย่างให้กำลังใจ และเข้าใจความรู้สึกของรสรินดีว่าตอนนี้รู้สึกอย่างไร เพราะครั้งแรกที่หล่อนเจออาคินเมื่อหลายปีก่อน ตอนที่สามีแนะนำให้รู้จัก หล่อนเองก็รู้สึกไม่ต่างจากรสรินในตอนนั้นเหมือนกัน

แม้ว่าอาคินจะเป็นผู้ชายหล่อเหลาชวนมอง แต่กลับกันเขาเป็นคนที่ไม่ค่อยรู้สึกกดดันชวนอึดอัด โดยเฉพาะดวงตาคมกล้าคู่นั้นที่ทำให้คนถูกมองหลายคนต้องสะดุ้งกลัวกันมานักต่อนัก

ด้านนายที่ได้ยินข้อสงสัยของนางลักษณณ์ก็ตอบกลับไปแบบเรียบๆ ว่า “เดี๋ยวผมเปิดพินัยกรรมก็รู้เองแหละครับคุณนางลักษณณ์”

दनัยทำการเปิดพินัยกรรมตามที่สุนทรีย์ได้ทำไว้ เริ่มจากที่ดินซึ่งถูกแบ่งออกเป็นสองส่วน สุนทรีย์ให้ที่ดินนางลักษณณ์สามแห่ง ส่วนอาคินได้ที่ดินและร้านร้อยค่าหวาน รวมทั้งหุ้นของสุนทรีย์ด้วย ส่วนนารีที่เป็นสะใภ้ แม้จะเป็นภรรยาคนที่สอง แต่ก็จัดทะเบียนถูกต้องตามกฎหมาย สุนทรีย์จึงยกบ้านหลังหนึ่งให้พร้อมกับเงินสดอีกจำนวนหนึ่งเพื่อให้นารีใช้เลี้ยงดูลูกสาวตัวน้อยอายุสิบขวบที่เกิดกับปวุฒิ จนกระทั่งมาถึงทรัพย์สินชิ้นสุดท้ายที่สำคัญที่สุด นั่นก็คือบ้านหลังนี้

“ด้วยข้าพเจ้านางสุนทรีย์ ตรีประพัทธ์ ประสงค์ยกบ้านตรีประพัทธ์พร้อมที่ดินขนาดสี่ร้อยหกสิบสามตารางวา ให้แก่นางสาวรสริน หทัยฤกษ์ ทั้งนี้ หากหลานชายของข้าพเจ้า นายอาคิน ตรีประพัทธ์ ประสงค์ให้บ้านหลังนี้ตกแก่ตระกูลตรีประพัทธ์สืบต่อไป

นายอาคิน ตรีประพัทธ์ จะต้องจดทะเบียนสมรสกับนางสาวสริน หทัยพุกษ์ ให้ถูกต้องตามกฎหมายเท่านั้น อนึ่ง หากเกิดการหย่าร้างก่อนหนึ่งปี บ้านตรีประพัทธ์จะถูกประกาศขายทอดตลาด ทั้งนายอาคิน ตรีประพัทธ์ และนางสาวสริน หทัยพุกษ์ จะต้องออกจากบ้านหลังนี้ทันที แต่หากครบหนึ่งปีแล้วทั้งสองตกลงปลงใจที่จะหย่ากัน บ้านตรีประพัทธ์จะตกเป็นของนายอาคิน ตรีประพัทธ์ ส่วนนางสาวสรินจะได้เพียงแค่อสังหาริมทรัพย์เท่านั้น”

สิ้นเสียงของทนายคนัย ทิวทั้งห้องก็เหมือนกับจะมีใบไม้ปลิวและอากาศหนาวเหน็บขึ้นมาในทันใด นางลักษณีนั่งอ้าปากค้างอึ้งกับพินัยกรรม ส่วนอาคินรู้สึกเหมือนตนเองถูกหมัดกระแทกเข้าใส่หน้าอย่างจัง นารีเองก็นิ่งอึ้งไม่แพ้กัน มีเพียงสรินคนเดียวที่อยากร้องให้กับพินัยกรรมนี้ เพราะสุนทรีย์ดันยกบ้านที่ใหญ่ราวกับคฤหาสน์ให้หล่อน แบบนี้ยุ่งแน่ๆ!

“ชิงไม่เอาได้ไหมคะคุณคนัย ชิงไม่ต้องการค่ะ” หญิงสาวโผล่ลงปฏิเสธรอกไปแทบจะทันที แต่กลับโดนทนายดุถึงเตือมา

“หนูชิง หนูกำลังดูถูกคำสั่งเสียของคุณสุนทรีย์อยู่นะ”

สุนทรีย์ฟากคำพูดนี้ไว้ ด้วยเจ้าตัวรู้ว่สรินจะต้องตอบปฏิเสธเช่นนี้แน่

“แต่บ้านนี้ไม่ควรจะเป็นของชิง มันเป็นของตระกูลตรีประพัทธ์” สรินยืนยันพลางมองนารีเหมือนจะขอให้ช่วย ทว่านารีก็ช่วยอะไรไม่ได้

“ฉันก็ไม่เห็นด้วย มันต้องมีอะไรผิดไปแน่ๆ คุณแม่น่ะเธอจะยกบ้านหลังใหญ่ให้คนอื่นที่ไม่ใช่ลูกหลานของตัวเอง พินัยกรรมนี้มีอะไรผิดปกติแน่ๆ เลย” นางลักษณณ์แย้งพลางตัวดสายตามองสรินอย่างเหยียดๆ ไม่พอใจอย่างยิ่งที่บ้านหลังใหญ่นี้จะตกเป็นของคนอื่น ถ้าเป็นของอาคินโดยตรงหล่อนยังจะรับได้มากกว่าเสียอีก

“ถ้าคุณนางลักษณะพูดขนาดนี้ อยากรู้เอาเอกสารไปตรวจสอบใหม่ ครับ ถ้าจะให้มันใจก็สอบถามพยานด้วยเลยก็ได้ เพราะตอนทำพินัยกรรมมีพยานที่เป็นเจ้าหน้าที่ระดับสูงของเขตอยู่ด้วย คงให้คำยืนยันได้แน่นอนว่าตอนทำพินัยกรรม คุณสุนทรีย์ยังมีสติครบถ้วน สมบูรณ์ทุกประการและไม่มีใครบังคับด้วย” นายदनัยทำ เขาเตรียมรับมือไว้แล้ว เนื่องจากสุนทรีย์บอกไว้ล่วงหน้าแล้วว่าลูกสาวของตนคงไม่ยอมง่ายๆ แล้วก็คงจะสงสัยในพินัยกรรมนี้แน่ จึงได้ทำพินัยกรรมนี้ต่อหน้าเจ้าพนักงานที่มีตำแหน่งเป็นประกัน ไม่ได้ทำอย่างลับๆ แบบให้ทนายมาทำที่บ้านเท่านั้น

ฝ่ายนางลักษณก็ได้ยินดังนั้นก็ชะงักไปนิด ก่อนจะมองหลานชายเพื่อหาแนวร่วม อย่างน้อยก็ไม่อยากให้บ้านหลังนี้ตกไปอยู่ในมือคนอื่น ถ้าตนเองไม่ได้ไป คนในตระกูลได้ไปก็ยิ่งดีเสียกว่าให้คนนอกอย่าง รสริน

“ตาคุณ พุดอะไรหน่อยสิ แกจะไม่มีบ้านอยู่แล้วนะรู้ไหม!”

คำพูดของนางลักษณทำให้อาคินขยับกายเปลี่ยนท่าเล็กน้อย มองคนที่กำลังจะกลายเป็นเจ้าของบ้านและกลายเป็นว่าที่ภรรยาของเขาด้วยสีหน้าเรียบเฉย แต่แววดานนั้นดูน่ากลัวเลยทีเดียว บ่งบอกให้รู้ว่าเขากำลังคิดเรื่องของหล่อนอยู่

รสรินทำหน้าที่แบ่เหมือนจะร้องไห้ เพราะทนแรงกดดันจากสายตาของอาคินไม่ไหว เจ้าตัวจึงหันไปทางนายदनัยเพื่อขอความช่วยเหลือ

“คุณदनัยคะ บ้านจะกลับไปเป็นของคุณอาคินได้ไหมคะ สมมุติว่า...ถ้าขิงยอมรับไว้ แล้วคืนให้คุณอาคินเลยได้ไหมคะ” รสรินจะล้าละลักถาม รู้สึกไม่ดีเอาเสียเลย มั่นใจว่าตอนนี้อาคินกำลังโกรธ เพราะถูกใครก็ไม่รู้ที่ไม่ใช่ญาติ เป็นแค่เด็กที่ได้รับความเมตตาให้มาอยู่ที่นี้ มาซุบมือเปิบเอาบ้านของตนเองไป

“ได้ครับ แต่จะทำได้ต่อเมื่อหนูขิงจดทะเบียนสมรสกับคุณอาคิน

และอยู่ในฐานะสามีภรรยาครบหนึ่งปีแล้วเท่านั้น เป็นไปตามที่ผมได้อ่านให้ฟังเมื่อครู่นี้ แน่นอนว่าถ้าเกิดการหย่าร้างขึ้นก่อนครบหนึ่งปี บ้านจะถูกขายทอดตลาด แม่บ้านอย่างแม่จวงที่ทำงานมานานและสาวใช้ก็จะตกงานทันทีด้วยครับ”

दनยใช้ข้ออ้างที่สุนทรีย์เคยบอกไว้ว่าจะทำให้รสรินถึงทางตันและไม่สามารถปฏิเสธพินัยกรรมที่ผูกมัดนี้ไปได้แน่ แถมเขายังเตือนอีกด้วยว่า

“ตัวคุณอาคินอาจจะไม่ลำบาก เพราะยังมีทรัพย์สินอื่น แต่สำหรับหนูชิง คุณสุนทรีย์ไม่ต้องการให้หนูไปจากที่นี่ เพราะรู้ว่าจะหาไม่มีญาติพี่น้องที่ไหนอีกแล้ว บ้านหลังนี้ก็เปรียบเสมือนบ้านของหนู แม้ว่าหนูจะไม่ได้เป็นตรีประพัทธ์ แต่คุณสุนทรีย์ก็รักหนูมาก หนูจะทิ้งขว้างความหวังดีและความรักของคุณสุนทรีย์ได้จริงๆ เหรอรสริน”

รสรินอึ้งกับการถูกย้ำเตือนให้สำนึกถึงเรื่องนี้ ตลอดระยะเวลาที่ผ่านมาหลายปี หลังจากสูญเสียพ่อกับแม่ไปแล้ว ชีวิตหลอนไม่ได้พบเจอกับความยากลำบากเลย เป็นเพราะสุนทรีย์ช่วยเหลือเอาไว้ มีทั้งบ้านให้ซุกหัวนอน ได้เรียนหนังสือในโรงเรียนที่ดี จนกระทั่งได้ศึกษาต่อระดับมหาวิทยาลัย แล้วแบบนี้หลอนจะปิดความหวังดีของสุนทรีย์ไปได้อย่างไรกัน

ในขณะที่หญิงสาวคอดกกับคำเตือนของคุณทนาย แต่นางลักษณะกลับพยายามลှ่นให้อาคินแผลงฤทธิ์อาละวาดให้แก่ความไม่ยุติธรรมของพินัยกรรมนี้

“เร็วสิตาคิน อาละวาดเลย จัดการเลย อย่ายอมให้บ้านหลังนี้ตกเป็นของยายเด็กขิงนะ”

อาคินตัวตวยตามองอาสาคร้งหนึ่ง ก่อนจะเอ่ยในสิ่งที่ทุกคนไม่คาดคิดว่าเขาจะยอม “ตกลง ผมจะจดทะเบียนสมรสกับรสรินเป็นเวลาหนึ่งปี”

“คุณอาคิน!”

“ตาคิน!”

รสรินและนางลักษณะร้องเสียงหลงพร้อมกัน ส่วนนารีได้แต่ยกมือขึ้นทาบอก ทั้งโถงอกที่รสรินไม่ต้องออกจากบ้านหลังนี้ แต่ก็หนักใจที่หญิงสาวจะต้องแต่งงานกับอาคิน มั่นใจได้เลยว่าระดับ อาคิน ตริ-ประพัทธ์ สามารถทำให้รสรินรู้สึกเหมือนกำลังจะตายได้ทุกเมื่อแน่ ถ้าเขาจะทำ!

หลังจากการเปิดพินัยกรรมเสร็จสิ้นทนายคนนั้นก็ขอตัวกลับ เช่นเดียวกับนางลักษณะที่มีเสียพินิจผู้เป็นสามีขับรถมารับกลับบ้านด้วยกัน

และสิ่งแรกที่พินิจถามเมื่อเจอหน้าภรรยาก็คือ...

“ร้านเป็นของคุณมั๊ย”

นางลักษณะส่ายหน้าปฏิเสธด้วยท่าที่หงุดหงิด แต่พอกำลังจะเอ่ยปากพูด ก็คิดว่าถ้าภรรยาใช้และแม่บ้านมาได้ยินเข้าคงไม่ดีแน่ จึงตอบสามีด้วยน้ำเสียงหงุดหงิดไปว่า

“ขึ้นรถแล้วค่อยคุยกันเถอะค่ะคุณ” สองสามีภรรยาขึ้นรถและขับออกจากบ้านไป

ส่วนนารีที่นั่งอยู่กับรสรินก็แจ้กับอาคินว่า ตนเองกับลูกสาวจะขอย้ายออกไปอยู่ที่บ้านตามที่พินัยกรรมยกให้ เพราะเข้าใจดีว่าอาคินคงไม่ยอมყოกร่วมชายคาเดียวกับหล่อน ซึ่งพอกกล่าวจบนารีก็ขอตัวไปเก็บข้าวของ เหลือก็แต่รสรินที่รู้สึกเคืองคว้าง อึดอัดและอยากจะถูกออกไปจากห้องรับแขกเสียให้ได้ แต่ก็รู้ว่าโดยมารยาทแล้วหล่อนไม่ควรทำ เพราะนั่นอาจทำให้อาคินไม่พอใจหนักกว่าเก่าได้

ด้านอาคินที่นั่งอยู่ในห้องรับแขกยังไม่ยอมพูดอะไร เขาทำเพียงแค่มองรสรินอย่างเสียบๆ คิ้วขมวดเข้าหากัน สีหน้าแสดงชัดว่าเขา

กำลังคิดอะไรบางอย่างอยู่และนั่นยิ่งทำให้สรินคิดอัดยิ่งกว่าเก่า

ทำได้ดีละซิง! เขาต้องโกรธ ต้องเกลียดเธอแน่ๆ เขาที่เป็นหลานแท้ๆ กลับได้ไปแคร์ร้านร้อยคำหวานกับคอนโด ทั้งที่เขาควรจะได้บ้านหลังนี้ไปด้วยซ้ำ

สรินคิดอย่างว่าวุ่นใจ สีหน้าท่าทางของหล่อนกลืนไม่เข้าคายไม่ออกกับการได้รับมรดกเป็นบ้านหลังใหญ่ราคาหลายสิบล้านมาครอบครอง ความว่าวุ่นใจของหล่อนมันแสดงออกชัดเจนมาก มากเสียจนคนที่ตวัดสายตามองมาอดกระตุกยิ้มไม่ได้ ก่อนที่เขาจะตัดสินใจเอ่ยออกไป

“เราคงต้องคุยกันหน่อยแล้ว”

ชายหนุ่มเปรยเพียงแค่นั้น แต่ก็ทำให้คนที่กำลังคิดสับสนวุ่นวายถึงกับสะดุ้งโหยงตัวเกร็งขึ้นมาทันที รวบรวมว่าการตัดสินใจของตนเองมาถึงแล้ว มีสองข้างที่วางประสานบนตักบีบกันแน่น ริมฝีปากเม้มแล้วคลาย พยายามสุดหัวใจลิ้มๆ และเรียกกำลังใจอยู่ครู่หนึ่ง แล้วในที่สุดเมื่อการถูกกดดันทำให้หล่อนสุดจะทนไหว จึงตัดสินใจโพล่งออกไปว่า

“ซิงไม่ได้อยากได้บ้านหลังนี้เลยจริงๆ นะคะ”

“แล้วฉันบอกต่อนไหนว่าไม่เชื่อ” เขาย้อนถามขณะมองหญิงสาวที่นั่งแทบไม่ติดเก้าอี้ด้วยแวตตาขบขัน

“แต่ถึงคุณอาคิดจะไม่พูดออกมา คุณก็คงคิดว่าซิงต้องทำอะไรสักอย่างที่ทำให้คุณอย่าทำพินัยกรรมที่เอื้อต่อซิง แต่ซิงยืนยันว่าซิงไม่รู้จักจริงๆ ว่าคุณอย่าจะทำพินัยกรรมแบบนี้”

“อย่ามาเดาความคิดของฉัน” เขาเตือนกึ่งดุอยู่ในที่ก่อนจะบอกต่อว่า “แต่ฉันเชื่อว่าเธอไม่รู้เรื่องพินัยกรรม แล้วก็เชื่อด้วยว่าคุณอย่าทำพินัยกรรมนี้ไว้โดยไม่บอกใคร จริงอยู่ว่าฉันกลับมาเยี่ยมบ้านปีละครั้งหรือสองครั้ง ไม่น่าจะรู้อะไรได้ แต่ฉันรู้จักคุณย่าดี ท่านเป็นคนฉลาด

และนี่เป็นแผนการของท่าน คนอย่างท่านไม่มีทางตกหลุมพรางการ
อวดอ้อนวอนของใครจนถึงขั้นยกสมบัติให้หรอก”

รสรินฟังแล้วรู้สึกหน้าชา เหมือนโดนเขาตอกหน้าก็ไม่เชิง
รวมความแล้วเขาก็ยังคลางแคลงใจกับหล่อนอยู่ดีนั่นละ

“คุณอาคินจะโกรธจะเกลียดชังก็ได้ ชิงขอโทษที่ทำให้คุณย่า
เป็นห่วงจนเขียนพินัยกรรมแบบนี้ขึ้นมา”

“โกรธเธอ ทำไม่ฉันต้องโกรธ แล้วทำไมฉันต้องเกลียดด้วย”

เขาถามต่อพลางพิจารณาปฏิกิริยาหญิงสาวอย่างเจียบๆ
ภายในใจกำลังคิดตามคำพูดของหล่อนอยู่ ว่าเหตุใดคุณย่าของเขาถึง
ได้ทำพินัยกรรมเช่นนี้ เพราะถ้าเพียงแค่ส่งสารเห็นใจเด็กสาวที่รับมา
ดูแลว่าจะไม่มีที่อยู่อาศัยหรือลำบาก สู้ให้เงินไปตั้งตัวสักสองสามล้าน
หรือให้บ้านอย่างที่ให้นารีก็ได้

แต่นักลับให้บ้านหลังนี้แทน แถมยังผูกมัดหล่อนไว้กับเขาอีก
มันต้องมีเหตุผลอื่นที่ทำให้คุณย่าเลือกทำเช่นนั้นแน่ๆ แต่มันคืออะไร
นั่นละที่เขาต้องรู้ให้ได้

“เพราะชิงไม่ใช่ญาติ ไม่ใช่คนในบ้านตรีประพัทธ์ แต่กลับมา
ฉกฉวยบ้านของคุณไป”

“ฉันอาจจะไม่ชอบใจเรื่องนี้” เขายอมรับ ในเมื่อบ้านนี้ควรจะเป็น
เป็นของเขา แต่ดันมีหล่อนเข้ามาเอี่ยวด้วย เป็นใครก็ยอมไม่พอใจทั้ง
นั้น “แต่ในความไม่ชอบใจ มันก็มีอย่างอื่นที่ทำให้ฉันคิดอยู่เหมือนกัน”

“อย่างอื่น?”

“เช่นว่าคุณย่าของฉันมีจุดประสงค์บางอย่างแอบแฝงอยู่ ซึ่งฉัน
จะหาให้ได้ว่ามันคืออะไร แล้วทำไมถึงจำเพาะต้องผูกมัดเธอไว้กับฉัน
หรือว่าเธอมีอะไรดีถึงขั้นทำให้คุณย่าคิดว่าเธอเหมาะสมที่จะเป็น
ภรรยาของฉัน นอกจากเรื่องที่นายदनัยบอกว่าคุณย่าแค่เป็นห่วงเธอ”

“ชิงขอโทษที่ทำให้เดือดร้อนค่ะ”

“ฉันไม่ได้เดือดร้อนอะไร ก็แค่จดทะเบียนสมรสและใช้ชีวิตอยู่ในบ้านหลังเดียวกัน ก็แค่นั้นเอง”

อาคินไม่ยี่หระ แค่จดทะเบียนสมรสกันในนามแล้วก็อยู่บ้านเดียวกันให้ครบหนึ่งปี บ้านก็เชื่อว่าจะเล็กๆ ให้เดินชนกันได้เสียเมื่อไร ต่างคนต่างอยู่ มันก็เหมือนการแชร์ห้องอยู่ด้วยกันในอะพาร์ตเมนต์ ก็เท่านั้นเอง

“คุณอาคินคิดอย่างนั้นจริงๆ เหรอคะ”

“ก็แล้วจะให้ฉันคิดยังไง” เขาย้อนถามเสียงห้วน “จดทะเบียนสมรสมันก็แค่กระดาษ มันไม่ได้แปลว่าทำให้เราเป็นสามีภรรยากันจริงๆ เสียเมื่อไร แล้วฉันจะต้องเดือดร้อนไปทำไม”

รสรินฟังแล้วรู้สึกเจ็บจี๊ดขึ้นมาอย่างบอกไม่ถูก เมื่อคิดว่าหלו่นไม่ได้มีค่าอะไรในความคิดของเขาเลย

“เข้าใจแล้วค่ะ ซึ่งจะจดทะเบียนสมรสและจะอยู่ให้ครบกำหนดหนึ่งปี เพื่อที่บ้านจะได้กลับคืนมาเป็นของคุณอย่างที่คุณอยากได้ พี่นัยกรรมระบุแล้วถ้าครบกำหนดเมื่อไหร่ ซึ่งจะย้ายออกไปทันที ซึ่งขอโทษด้วยที่เป็นต้นเหตุทำให้เกิดเรื่องวุ่นวาย ซึ่งขอโทษค่ะ”

“นอกจากขอโทษแล้ว พูดอย่างอื่นเป็นบ้างหรือเปล่า”

ชายหนุ่มต่อว่าอย่างหงุดหงิด ไม่ชอบใจคนที่เอาแต่ก้มหน้าขอโทษขอโพย ทำตัวอ่อนแอแบบนี้เลยจริงๆ แต่ถ้าเทียบระหว่างคนอ่อนแอกับคนที่ไม่ได้เรื่องแล้ว เขาเกลียดคนที่ไม่ได้เรื่องมากกว่า

รสรินที่โดนต่อว่าถึงกับไหลห่อคอตก ไม่กล้าพูดอะไรอีกเลยทีเดียว ทำเอาอาคินได้แต่ส่ายหน้าเหมือนจำคาญก่อนจะลุกออกจากห้องรับแขกไป ปล่อยให้หלו่นอยู่ตามลำพัง

ทว่าพอออกมาจากห้องรับแขกได้ เขาก็เดินออกไปที่สระว่ายน้ำซึ่งอยู่ด้านข้างตัวบ้าน แล้วหยิบโทรศัพท์มือถือออกมาจากกระเป๋า กางเกง ก่อนจะโทร. หาใครคนหนึ่ง

“ฮัลโหลคุณนพพล นี่ผมเอง...อาคิน ตอนนี้อยู่คนเดียวหรือเปล่า ช่วยอะไรผมหน่อยสิ”

อาคินโทร. หานพพล อดีตเลขาส่วนตัวของปวุฒิผู้เป็นพ่อ ในสมัยที่พ่อเขามีชีวิตอยู่และเป็นเจ้าของอสังหาริมทรัพย์มากมายซึ่งได้รับการตกทอดมาจากคุณปู่ แล้วก็ยังมีทนายคนนี้เป็นคนดูแลทางด้านกฎหมายให้ ทั้งสองคนจึงเหมือนแขนขาของพ่อและย่า

“มีอะไรให้ผมรับใช้หรือครับคุณอาคิน”

“ผมอยากให้คุณช่วยหาข้อมูลเกี่ยวกับรสรินให้หน่อย”

“รสรินไหนครับ”

“ชิง รสริน หทัยพฤษ์ เด็กที่คุณย่ารับอุปการะเลี้ยงดูอยู่ที่บ้านนี่ไง”

ปลายสายได้ยินแล้วก็เงียบไปอึดใจหนึ่ง แล้วจึงรับคำทำเป็นว่าเพิ่งนึกออกว่าอาคินหมายถึงใคร

“อ้อ หมายถึงหนูชิงนั่นเอง พอดีปกติเรียกกันแต่หนูชิงครับเลย ลืมชื่อจริงกันไปบ้าง”

“นั่นแหละ ผมอยากได้ประวัติของชิง คิดว่าคนที่ทำงานกับพ่อมานานอย่างคุณน่าจะรู้จักผู้หญิงคนนี้ระหว่างที่ผมไปอยู่ฝรั่งเศส และน่าจะมีข้อมูลอะไรบ้าง แล้วมันก็ไม่น่าจะยากไปสำหรับคุณด้วย”

“คุณอาคินอยากทราบเรื่องอะไรหรือครับ”

“ทุกอย่าง...ข้อมูลทุกอย่างที่เกี่ยวกับผู้หญิงคนนั้น ได้เร็วเท่าไรก็ยิ่งดี”

อาคินสั่งอีกสองสามคำก่อนจะวางสายไป ส่วนคนที่ได้รับการไหว้วานนั้นก็กลับกุมขมับ เพราะเรื่องนี้สุนทรีย์เคยเปรยกับเขาไว้ตอนยังมีชีวิตอยู่ว่า

“ถ้าหากทนายคนนี้ปิดปากเงียบได้แก่่ง ทำเป็นไม่รู้เรื่อง วางตัวเป็นแค่ทนายเฉยๆ คนแรกที่อาคินจะมาถามไถ่หาข้อมูลเกี่ยวกับรสริน

ก็คือเธอ นพพล เพราะฉะนั้นอย่าให้อาคินรู้เรื่องนั้นเด็ดขาด’

แต่สุนทรีย์คงลืมไปว่า นอกจากदनัยและนพพลแล้ว ยังมีอีกคนที่รู้เรื่องของรสรินดี แล้วก็เป็นคนที่ควรกำชับมากที่สุดด้วยว่า ‘ไม่ให้ปากโป้งบอกความลับบางอย่างให้แก่อาคิน’ เพราะถ้าอาคินได้รู้ความจริงเมื่อไร เขาคงจะเกลียดตัวเองที่สุด รวมถึงแม่หนูรสรินนั้นก็คงเจ็บปวดเช่นเดียวกัน

วันต่อมาทนายदनัยนัดเจอกันกับอาคินที่สำนักงานเขต

เพื่อจัดการเรื่องการจดทะเบียนสมรสระหว่างเขากับรสรินให้เรียบร้อย โดยทนายदनัยรอสองหนุ่มสาวที่สำนักงานเขตในฐานะพยาน

แต่ก่อนที่อาคินกับรสรินจะออกจากบ้าน ทั้งสองก็เจอนารีที่เก็บกระเป๋าเสื้อผ้าพร้อมออกจากบ้านตรีประพัทธ์ไปอยู่บ้านที่ได้รับในพินัยกรรม หลังจากที่แจ้งอาคินไว้ตั้งแต่เมื่อวานเย็นแล้ว รวมทั้งนารีเองก็เคยพูดกับสุนทรีย์ตั้งแต่ตอนที่สุนทรีย์ยังมีชีวิตอยู่ว่า หากอาคินกลับมาอยู่เมืองไทย ตนเองจะย้ายออกไปเอง เพื่อความสบายใจของอาคิน

“คุณนารีจะไปจริงๆ เหรอคะ” รสรินถาม มองหน้านารีที่กับลูกสาวตัวน้อยที่นารีจูงอยู่ด้วยความรู้สึกโหวงเหวงในอก เพราะเคยอยู่ด้วยกันมา แม้จะไม่มีความรักกันทางสายเลือด แต่หล่อนก็รับรู้ได้ว่านารีเป็นคนดี

“จะ ฉันคิดดีแล้ว” นารีบอกแล้วฝืนยิ้มให้ ก่อนจะบอกให้ลูกสาววัยสิบขวบสวัสดิ์อาคิน “ไหวพี่สิคะ เราจะได้ไปกัน”

น้องแพรวยกมือขึ้นไหว้อาคินตามที่ผู้เป็นแม่บอกด้วยท่าทีกล้าๆ กลัวๆ เพราะแต่ไหนแต่ไรมาเวลาเจออาคิน เขาก็ไม่เคยยิ้มหรือเล่นด้วย แม้ว่าตอนที่พ่อยังอยู่จะบอกว่าผู้ชายคนนี่คือพี่ชาย แต่เขาก็ไม่ได้สนใจหนูน้อยเลย อีกทั้งนารีเองก็เคยห้ามไม่ให้เด็กหญิงไปกววนเวลา

ที่พี่ชายอาคินกลับมาเยี่ยมบ้าน เพราะพี่ทำงานหนักมาก ทำให้น้อง แพรวไม่ค่อยกล้าเข้าหาอาคินมากนัก

ท่าทีของหนูน้อยที่ดูเกร็งๆ ทำให้อาคินหน้าตึงก่อนจะหันไปทางอื่น เห็นอย่างนั้นแล้วรสรินก็ไม่ได้พูดอะไรนอกจากเดินเข้าไปกอดนารีไว้

“ถ้ามีเวลาชิงจะไปเยี่ยมนะคะ”

“จะ ขอบใจนะชิง ดูแลตัวเองดีๆ ถ้ามีเรื่องเดือดร้อนอะไรก็ไปหาฉันได้นะ”

นารีบอกอย่างมีน้ำใจ แม้ตนเองจะไม่ได้ทรัพย์สินอะไรมากมาย ได้แค่บ้านหลังเดียวที่ทำหิมที่อยู่และเงินที่เลี้ยงดูลูกได้ แต่ก็ยังมีน้ำใจกับหญิงสาวที่ไม่มีอะไรเลยนอกจากบ้านหลังนี้

แต่อาคินที่ได้ยินคำพูดของแม่เลี้ยงกลับทำเสียงเย้ยหยันในลำคอ ก่อนจะเปรยเบาๆ ว่า “หึ คิดจะห่วงคนอื่นก็เอาตัวเองให้รอดก่อนเถอะ”

นารีได้แต่ฝืนยิ้มกับคำถากถางก่อนจะคลាយอ้อมกอดจากรสริน แล้วจูงมือลูกสาวออกไปขึ้นรถแท็กซี่ที่มาจากดรอรับหน้าประตูบ้าน โดยมีรสรินมองตามด้วยความเป็นห่วงและโหยหา รู้สึกเหมือนญาติที่เหลือน้อยคนเดียวได้จากไป แต่ก็รู้ว่าตนเองไม่สามารถบอกให้อาคินรั้งนารีไว้ได้ รวมทั้งการตัดสินใจของนารีก็เป็นไปเพื่อความสงบของบ้านหลังนี้ด้วย เพราะเส้นทางระหว่างแม่เลี้ยงกับอาคินนั้นไม่มีวันมาบรรจบกันได้ ตราบใดที่อาคินไม่เชื่อมรยร้าวนี้ด้วยตัวของเขาเอง

คล้อยหลังจากนารีไปแล้ว รสรินก็เดินตามอาคินต้อยๆ ไปขึ้นรถเพื่อไปสำนักงานเขตด้วยกัน แต่ระหว่างทางที่นั่งรถไป อาคินที่ขับรถได้ค่อนข้างช้าเพราะยังไม่คุ้นกับสภาพถนนของเมืองไทยก็สังเกตเห็นรสรินนั่งน้ำตาคลอ बै้าจนต้องถาม

“เป็นอะไร ดีใจที่จะได้จดทะเบียนสมรสถึงขั้นน้ำตาคลอเลย

เหวอ” เขาแขวะใส่ เพราะหงุดหงิดติดพันเรื่องแม่เลี้ยงไม่หาย

คนฟังพอได้ยินอย่างนั้นก็น้อยใจ แม้ว่าหล่อนจะแอบหลงรักเขาจากการเฝ้ามองภาพถ่ายตั้งโต๊ะและภาพถ่ายที่เขาส่งมาให้คุณย่าเป็นระยะๆ แต่ก็ไม่เคยคิดว่าคนหล่อเหล่านี้เขาจะปากร้ายได้ขนาดนี้ มันทำให้ความคิดก่อนหน้าที่ว่าเขาคงใจดีเหมือนกับคุณย่าแทบจะหายไปเกินครึ่งเลยทีเดียว

“เปล่าค่ะ”

อาคินขมวดคิ้วไม่ชอบใจน้ำเสียงของหล่อนที่บอกรัดแบบนั้นเลย ทั้งที่เขาเป็นเจ้าของบ้านและกำลังจะเป็นสามีของหล่อนทางนิตินัยในอีกไม่ช้านี้ด้วย

“อย่ามาทำเสียงแบบนั้นกับฉัน” เขาเตือนและจี้ถามต่อ “แล้วเป็นอะไร”

“ไม่มีอะไรค่ะ”

“พูดมา”

รสรินเม้มริมฝีปากแน่น ทั้งน้อยใจทั้งหงุดหงิดระคนกัน รู้สึกว่าอนาคตข้างหน้าหล่อนคงเจอวิบากกรรมหนักแน่ๆ เพราะยังไม่ทันได้จดทะเบียนสมรสและอยู่กับเขาหนึ่งปีเลยยังขนาดนี้ แล้วแบบนี้หล่อนจะใช้ชีวิตอยู่ร่วมบ้านหลังเดียวกับเขาจนครบหนึ่งปีได้อย่างไรไหว

“ว่ายังไง”

เขาจี้ถามมาอีก หล่อนจึงตัดสินใจพูดความในใจออกไปเป็นครั้งแรก “ซึ่งแค่กำลังคิดว่า ถ้าไม่ใช่เพราะพันธกรรมของคุณย่า ชิงคงไม่คิดแต่งงานกับคุณ”

รสรินทำเป็นพูดประซดใส่ แต่คนที่ซบรอกอยู่ก็หักพวงมาลัยรถเข้าข้างทาง ชนิดที่รถยนต์คันหลังที่ซบตามมาบีบแตรด่าลั่นถนน

“คุณอาคิน!” รสรินร้องเสียงหลงตกใจ มองคนที่นั่งอยู่หลังพวงมาลัยรถด้วยสายตาหวาดหวั่น ยามที่เขาหันมามองเหมือนกับจะ

หักคอหล่อนทิ้ง นั้นยิ่งทำให้หล่อนรู้ตัวแล้วว่าพลาดมากที่ทำให้เขา
โกรธ

แต่ยังไม่ทันที่หล่อนจะได้พูดอะไรออกไป อาคินก็สวนซัดคำพูด
กลับมาทันที

“ถ้าเก่งนัก แล้วเมื่อวานพูดออกมาทำไมว่าจะแต่งงานกับฉัน
แล้วจะอยู่ให้ครบหนึ่งปี ถ้าคิดจะทำเก่งกวดีกว่าตัวเองทำได้ แล้วทำไม
ไม่เก่งให้ตลอด” เขาถามกึ่งตวาดใส่ เพราะถึงปากเขาจะบอกรว่ายอม
รับพินัยกรรมที่สั่งให้จดทะเบียนสมรสกับหล่อนได้ แต่ใช้ว่าเขาจะ
เต็มใจหรือยินดีเสียเมื่อไร

การถูกกดดัน ถูกตวาดใส่ทำให้รสรินได้กลับไปอย่างทนไม่ไหว
เหมือนกัน “ซึ่งไม่ได้ทำเป็นเก่ง ซึ่งแค่อยากจะทำทุกอย่างให้คุณ ซึ่ง
รักคุณย่า อยากทำให้ท่านสบายใจ แต่คุณคงคิดว่าซึ่งกำลังระริกระรี้
ดีใจที่จู่ๆ ได้แต่งงานกับคุณ แต่ความจริงแล้วซึ่งไม่ได้ดีใจเลยสักนิด
เพราะซึ่งไม่รู้ว่าจะต้องทำตัวอย่างไร และต้องทำอย่างไรถึงจะได้พ้น
จากอารมณ์ร้ายๆ ของคุณ”

รสรินพูดออกมาจากใจทั้งหมด หล่อนกำลังรู้สึกอย่างนั้นจริงๆ
ถึงจะเคยแอบชอบในความหล่อเหลาของเขา แต่พอมาเจอตัวจริงแล้ว
หล่อนกังวลมาก โดยเฉพาะอารมณ์ร้ายๆ ของเขาที่ดูเหมือนว่าเขา
พร้อมจะร้ายใส่คนที่เขาตั้งแง่ด้วยอย่างที่ว่าหล่อนรู้สึกว่าเขาโดนตั้งแง่
ใส่

แถมเขากับหล่อนยังต้องมาจดทะเบียนสมรสอยู่ด้วยกันเป็น
เวลาหนึ่งปีอีก มันเหมือนทุกอย่างกำลังบีบให้หล่อนต้องเดินไปบนเส้น
ทางที่มีเขาเป็นผู้นำ ส่วนหล่อนเป็นผู้ตาม

แต่เริ่มต้นก็เป็นแบบนี้แล้ว อย่างนี้จะอยู่ด้วยกันรอดหรือ

ฝ่ายอาคินพอได้ยินหล่อนพูดเปิดใจออกมาก็ถึงกับอึ้งไป เพราะ
ถ้าตัดอคติออกไปและมองความเป็นจริงมากขึ้น ก็นับว่าหล่อนยังอายุ

น้อยเกินไปที่จะถูกตีตราด้วยทะเบียนสมรสแบบนี้ ดังนั้นไม่แปลกหรอก
ที่หล่อนจะกลัวอนาคตและกลัวอารมณ์ของเขา

“ยอมรั้งกันดีๆ ตั้งแต่แรก ฉันจะได้ไม่ต้องถามจี้แบบนี้” อาคิน
โยนความผิดให้หล่อนเสียอย่างนั้น แต่น้ำเสียงไม่ได้ตวาดเหมือนเมื่อ
ครู่ หลังจากนั้นเขาก็เงียบไป มั่นนานพอที่จะทำให้ในรถมีแต่ความ
อึดอัดก่อนที่จะเอ่ยคำคำหนึ่งออกมา

“ขอโทษก็แล้วกันที่ทำให้รู้สึกแย่”

คำขอโทษทำให้รสรินตามอารมณ์เขาไม่ทัน

“ซึ่งเองก็ต้องขอโทษคุณอาคินที่เผลอขึ้นเสียงไปเมื่อครู่นี้ด้วย
ค่ะ” หล่อนก็ควรขอโทษเขาด้วยเหมือนกัน เพราะอย่างไรเสียเขาก็เป็น
ผู้ใหญ่กว่า และเป็นเจ้าของบ้านที่คุ้มกะลาหัวหล่อนด้วย

“ไม่เป็นไร ฉันเป็นฝ่ายหาเรื่องเธอก่อน” เขาบอกปิดแล้วหันหน้า
สู่ท้องถนนแล้วมองกระจกมองหลัง เปิดไฟเลี้ยวขอทางเตรียมพารถ
เคลื่อนออกจากที่เดิม แต่ปากก็ยังพูดต่อไป “เห็นที่เราคงต้องทำความ
รู้จักกันให้มากขึ้นเสียหน่อยแล้ว เพราะฉันก็ยังไม่รู้จักเธอดีพอ ส่วน
เธอก็ยังไม่รู้จักฉันดีพอเช่นกัน ว่าแต่คุณย่าไม่เคยเล่าอะไรเกี่ยวกับฉัน
ให้ฟังบ้างหรือ”

“เล่าค่ะ แต่เป็นเรื่องทั่วไป”

“เช่นอะไรบ้าง”

“คุณย่าเล่าว่าตอนเด็กๆ คุณชนมาก ชอบปีนต้นไม้ม่วงที่บ้าน
หลังเก่า ทำให้คุณย่าดุบ่อยๆ แต่คุณเป็นเด็กดี เรียนเก่ง แล้วก็ชอบ
วิชาภาษาอังกฤษมาก เมื่อก่อนคุณเป็นคนขี้มง่าย แต่พอโตขึ้นก็ขี้ม
ยากค่ะ”

“แค่นั้นหรือ”

“ประมาณนี้ค่ะ” หล่อนตอบอ้อมอ้อม จะว่าไปแล้วสุนทรีย์ก็
ไม่ได้เล่าแบบเจาะลึกนัก เหมือนคนแก่ที่เล่าความหลังที่ประทับใจ

ให้ฟังเสียมากกว่า ไม่ใช่ว่าวันๆ จะพูดถึงแต่หลานชายอย่างเดียว

“จันนอกจากเรื่องที่เราารู้และเป็นเรื่องทั่วไปแล้ว เธออยากทำอะไรเกี่ยวกับจันอีกบ้างไหม” ชายหนุ่มเปิดโอกาสให้หลานถาม เพราะคิดว่าถ้าได้ทำความรู้จักกันและกันมากขึ้น มันอาจทำให้เขาพอจะรู้ได้บ้างว่า เหตุใดคุณย่าถึงเขียนพินัยกรรมล่ามเขาไว้กับหลานด้วยทะเบียนสมรส!

“แล้วแต่คุณอาคินจะกรุณาอะ” หลานอยากรู้ทุกอย่าง เพื่อให้ไม่ให้เกิดผลทำในสิ่งที่เขาไม่ชอบจนโดนไล่ออกจากบ้าน แต่ก็ไม่กล้าบอกไปตรงๆ เพราะเขาเพิ่งจะหายหงุดหงิด หลานไม่อยากไปกระตุกหมวดเสื่อให้เขาโกรธอีก

“ถ้าเอาตามความกรุณาของจัน เธอคงไม่ปลื้มแน่ เพราะจันไม่ใช่คนใจดีฟรีๆ!” อาคินกล่าว หัวเราะในลำคอ หากหลานไม่ใช่หญิงสาวที่หวังล้มหล่นกลายเป็นคุณนายและมีเงินมากมาย แต่ความจริงแล้วเป็นคนดีกว่าที่คิด มันก็น่าเห็นใจที่หลานเสียคุณย่าซึ่งเป็นเหมือนที่พึ่งเดียวในชีวิตไป แล้วไหนจะต้องมาจดทะเบียนสมรสกับคนที่ไม่รู้จักคุ้นเคยอย่างเขาก

เขาจะยอมเห็นใจและยอมไว้ใจหลานไปก่อน แต่ถ้าเขาจับได้เมื่อไรว่าหลานหลอกเขา และมีความคิดจะใช้พินัยกรรมกับทะเบียนสมรสเป็นใบเบิกทางเพื่อหาผลประโยชน์แล้วละก็ เขาจะเขียนหลานทิ้งอย่างเจ็บแสบเลยทีเดียว

การจดทะเบียนสมรสของอาคินไม่ได้มีผลกับบรรพบุรุษเพียงคนเดียว แต่มันมีผลไปถึงนงลักษณ์กับสามีด้วย เพราะตั้งแต่เมื่อวานหลังจากที่สองสามีภรรยาคล่บมาถึงบ้านแล้ว ก็เกิดมีปากเสียงกันยกใหญ่

เพราะพินิจต้องการที่ดินของร้านร้อยคำหวานมานานแล้ว และ

พยายามตะล่อมให้หนังลักษณะไปขอจากสุนทรีย์มาได้ แต่สุนทรีย์ก็ไม่ยอมยกให้ จนกระทั่งหญิงชราเริ่มเจ็บป่วย หนังลักษณะใช้วิธีไปมาหาสู่บ่อยๆ และคอยซื้อของดีๆ ไปให้สุนทรีย์ พาไปหาหมอเมื่อว่าง เพื่อหวังให้สุนทรีย์ใจอ่อนและยกที่ดินร้านร้อยคำหวานให้ จนกระทั่งสองสัปดาห์ก่อนที่สุนทรีย์เจ็บหนักขึ้นท่านได้เปรียบกับหนังลักษณะเรื่องร้านร้อยคำหวาน ทำให้หนังลักษณะเข้าใจว่าสุนทรีย์คงทำพินัยกรรมยกให้ตนเองเป็นแน่แล้ว แต่พอเปิดพินัยกรรมกลับตาลปัตรที่สุนทรีย์ดันยกร้านร้อยคำหวานให้อาคินแทน

เช้าวันหนึ่งหนังลักษณะจึงโทรศัพท์ไปหาอาคินเพื่อพูดคุยเรื่องการจดทะเบียนสมรสกับบรรสนิอีกครั้ง หลังจากที่เมื่อคืนได้โทรศัพท์ไปเกริ่นถามว่าเขาจะทำอะไรกับร้านร้อยคำหวาน แต่ชายหนุ่มตอบว่ายังไม่ได้คิด เข้านี้หล่อนจึงทำเป็นหวังดีว่าจะแนะนำหลานชายให้ชะลอการจดทะเบียนสมรสออกไปก่อน แล้วค่อยมาปรึกษาหาทางออกกัน แต่แม่บ้านจงกลับบอกว่า อาคินออกไปที่สำนักงานเขตกับบรรสนิเพื่อจดทะเบียนสมรสกันแล้ว หล่อนจึงรีบบอกสามี ซึ่งพอเขารู้ก็อาละวาดใส่หล่อนอย่างที่เป็นอยู่ในตอนนี้

“บ้า บ้าที่สุด! ให้อาคินมันคิดบ้าอะไรถึงได้ยอมจดทะเบียนง่าย ๆ ดีไม่ตีร้านร้อยคำหวานก็จะเป็นของนังเด็กนั้นไปด้วย โง่ชะมัด” พินิจสบถลั่นก่อนจะหันมาทำตาขวางใส่ภรรยาพร้อมกับชี้หน้า

“คุณก็ไม่น่าโง่ไว้ใจยายแก่นั่นเลย ทำไมไม่เอามันมาได้ก่อนที่มันจะเขียนพินัยกรรม ที่อุตสาหกรรมี่ไปดูแล ชื่อของดี ๆ ไปให้ พาไปหาหมอนั่นหมดเท่าไร แต่สุดท้ายก็คือน้ำเหลว คุณมันไม่ได้เรื่องจริงๆ”

“ฉันพยายามแล้วนะคุณพินิจ คุณจะว่าฉันแบบนี้ไม่ได้นะ” หนังลักษณะเถียง เพราะหล่อนพยายามแล้วจริงๆ

“คุณต้องพยายามให้มากกว่านี้ แค่นี้มันยังไม่พอหรอก” พินิจชี้หน้านางลักษณะ “รู้ไหมว่าไอ้ชุดเครื่องเพชร เครื่องประดับของคุณ มัน

ก็มาจากเงินที่ผมเอาไปทำธุรกิจได้มา ไร่ที่คุณยังสวยสองพันปีก็เพราะ มีดหมอที่ได้จากเงินที่ผมทำธุรกิจ แล้วคุณรู้ไหมว่าที่ดินร้านร้อยคำ- หวานนั้นมันทำเลดีแค่ไหน รถไฟฟ้าจะผ่านในอีกไม่กี่ปีข้างหน้า อย่าง น้อยเอาไปขายต่อก็ได้เกือบแปดสิบล้าน”

“ฉันรู้ แต่จะทำไมยังไม่ได้ในเมื่อตอนนี้พินัยกรรมมันบังคับอยู่!”

นางลักษณะพยายามอธิบายเหตุผลให้สามีฟัง ทั้งที่เริ่มหวั่นใจแล้ว ว่าสามีอาจจะใช้วิธีเดิมเหมือนกับที่แล้วๆ มาเพื่อให้ได้ในสิ่งที่เขาต้องการ เดิมทีนั่นก่อนแต่งงานกัน พินิจเคยเป็นผู้ชายที่ดีพร้อมทุกอย่าง เขาเอา ออกเอาใจดูแลหล่อนสารพัด แต่หลังจากแต่งงานกันได้สักพัก เขาก็เผย ธาตุแท้ออกมาทำให้หล่อนได้เห็นตัวตนอีกด้านหนึ่งของเขาซึ่งเรียกร้อง ทุกอย่าง ในหัวมีแต่เรื่องธุรกิจและเงิน

หลังจากแต่งงานกันได้สองปีก็เกิดเรื่องขึ้น เมื่อเขาไม่ยอมกลับบ้าน กลับห้อง จนหล่อนสืบรู้ว่าเขาแอบไปเลี้ยงนักศึกษาสาวสวยเอา ไว้ หล่อนจึงอ้อนวอนขอร้องไห้ให้เขาเลิก โดยยื่นข้อเสนอว่าจะยกที่ดินที่ ได้จากสุนทรีย์ให้เขา

พินิจตอบตกลงและยอมเลิกกับนักศึกษาสาวรายนั้นทันที

ทว่านั่นไม่ใช่ครั้งแรกและครั้งสุดท้ายที่เกิดเรื่องแบบนี้ มันยังมี ครั้งต่อไปอีก แล้วทุกครั้งนางลักษณะก็ต้องมีของแลกเปลี่ยนเพื่อให้ เขายังอยู่กับหล่อน ไม่ว่าจะ เป็นเครื่องประดับราคาแพงที่เป็นของสะสม ของสุนทรีย์ บ้านพักตากอากาศ หรือเงินสด หล่อนยอมยกให้เขาหมด เพื่อแลกกับการไม่让她ไปมีบ้านเล็กบ้านน้อยที่ไหน

แล้วที่นางลักษณะยอมให้ถึงขนาดนี้ เพราะเจ้าตัวรักพินิจมาก บวกกับห่วงหน้าตาทางสังคม เพราะหล่อนรู้จักกับคุณหญิงคุณนาย ในแวดวงไฮโซมากมาย ออกงานหรูหราบ่อยครั้ง ทุกคนจะชอบพูดถึง สามี เอาสามีมาอวดมาคุยกัน หล่อนซึ่งติดอยู่ในกับดักทางสังคมแบบ นี้ไม่อยากขายหน้า ไม่อยากถูกใครนินทาว่าสามีมีเมียน้อย จนหล่อน

ต้องกลายเป็นแค่น้ำพริกด้วยเก๋าค้างปีที่จืดชืด

ส่วนพินิจนั้นเมื่อได้ที่ดินและเงินไปแล้ว เขาก็มีวิธีทำให้เม็ดเงินมันงอกเงยขึ้นมา ซึ่งแน่นอนว่าเม็ดเงินที่ได้เพิ่มมาและอสังหาริมทรัพย์ทุกอย่างล้วนเป็นชื่อเขาทั้งหมด และตัวเขาก็ไม่ได้มีบ้านเล็กบ้านน้อยอีกตามที่ทำข้อตกลงกันได้ จนกระทั่งมาถึงเรื่องร้านร้อยคำหวานในวันนี้ มันทำให้หล่อนหัวน้ใจว่า อาจจะมีเข้าอู่หรืออบเดิมอีกก็เป็นได้

“ทำยังไง คุณน่าจะรู้ชะงักชะงัด ถ้าผมไม่ได้ คุณก็จะไม่ได้เช่นกัน” พินิจหมุนกายเดินออกจากห้องรับแขกขึ้นไปข้างบน ตรงไปยังห้องนอน พอเข้ามาในห้องได้ก็หยิบกระเป๋าเดินทางออกมาจากห้องแต่งตัว แล้วโยนเสื้อผ้าหลายชุดใส่กระเป๋าเดินทาง

ส่วนนางลักษณพยายามยื้อสามีไว้ ไม่ยอมมิให้เขาเก็บกระเป๋าเสื้อผ้าออกไปจากบ้านง่ายๆ “อย่านะคุณพินิจ อย่าทำแบบนี้ นางสัญญาว่าจะเอามันมาให้ได้ อย่าไปเลยนะ อย่าให้ร้านร้อยคำหวานทำลายชีวิตคู่ของเราเลยคุณพินิจ”

“ผมโกรธเสียจนไม่อยากจะทำหน้าคุณ ไม่อยากอยู่บ้านเดียวกับคุณ ตอนนี้อะไรอยู่ด้วยกันจะดีกว่า” พินิจยืนกรานเก็บกระเป๋าต่อไป ไม่สนใจคำทัดทานของนางลักษณแม้แต่น้อย

“นางสัญญา นางสัญญาว่าจะเอามันมาให้คุณให้ได้ ขออ้อ อย่าทำกับนางแบบนี้!” นางลักษณพยายามหวานล้อมสามี น้ำตาร่วงผะหล่อนรักเขามากเช่นเดียวกับรักหน้าตาของตนเอง ผิดกับพินิจที่ดูจะหายใจเข้าออกเป็นเงินไปเสียหมด แต่ถึงอย่างนั้นหล่อนรู้ดีว่า นอกจากความเห็นแก่ตัวและการแอบไปเลี้ยงสาว ๆ ไว้ เขาก็ไม่เคยทำอะไรให้หล่อนซ้ำใจอีก

เขาไม่เคยพาเด็กสาวที่เขาเลี้ยงไว้และเปลี่ยนคนไปเรื่อย ๆ มาที่บ้าน ไม่เคยควงให้ใครเห็น แล้วก็ไม่เคยลงมือตบตีหล่อน ค่าใช้จ่ายภายในบ้านเขารับผิดชอบเสมอ แต่เขาเป็นคนที่ไม่ทำอะไรได้อะไรแล้ว

ต้องได้เท่านั้น นี่เป็นปัญหาสำคัญที่สุดสำหรับชีวิตคู่ของทั้งสองคน

“แน่ใจหรือว่าจะทำได้” พินิจถาม วางมือที่กำลังเก็บเสื้อผ้าลง กระเป๋า ทำเอานงลักษณ์รีบดึงมือสามีมากุมไว้พร้อมให้สัญญาเร็วเร็วว่า

“นางจะทำให้ได้ จะเอาร้านร้อยคำหวานมาให้คุณให้ได้ ขอเวลานงนะ อย่าไปจากนงเลย ร้านร้อยคำหวานมันจะต้องเป็นของคุณอย่างแน่นอน” นงลักษณ์ให้สัญญาทั้งน้ำตา ใจชื้นขึ้นมาเมื่อสามียอมใจเย็นลง

ฝ่ายพินิจยิ้มบางๆ ก่อนจะกอดนงลักษณ์ไว้พร้อมกับขุดหลุมพรางให้ภรรยาเชื่อ “ถ้าคุณได้มันมา ผมสัญญาว่าจะไม่ขออะไรจากคุณอีก แล้วหลังจากนี้ผมจะไม่เลี้ยงเด็กสาวมหา’ลัยอีก จะไม่มีใครอีก แล้วนอกจากคุณคนเดียว”

นงลักษณ์พยักหน้ารับคำสัญญาของสามี โดยไม่รู้เลยว่ามันจะนำพาไปสู่บทสรุปที่เจ็บปวดที่สุด เพราะสามีของหล่อนนั้นมีแผนที่วางไว้ตั้งแต่แรก และเห็นหล่อนเป็นแค่หมาก เพื่อให้เขาได้มาซึ่งสิ่งที่ต้องการเท่านั้น!

3

ทะเบียนสมรส

อาคินกับรสรินเดินทางมาถึงสำนักงานเขต และเจอกับ
ทนายदनัยที่มารออยู่ก่อนแล้วตามที่ได้นัดหมายกันไว้ ทนายदनัยจึง
พาทั้งสองไปหาเจ้าหน้าที่สำนักงานเขต ซึ่งโชคดีที่ไม่ต้องรอคิวนาน

เจ้าหน้าที่สำนักงานเขตใช้เวลาอยู่พักใหญ่เพื่อตรวจสอบ
เอกสาร ทั้งหมดเป็นไปอย่างราบรื่นจนกระทั่งถึงตอนที่ต้องเซ็นชื่อ

“เซ็นตรงนี้คะ” เจ้าหน้าที่บอก

รสรินเตรียมจดปากกาเซ็นชื่อของตนลงไปในเอกสาร แต่แล้ว
หล่อนกลับชะงัก รู้สึกใจมั่นหวิวอย่างบอกไม่ถูก เพราะการเซ็นชื่อลง
ไปครั้งนี้มันจะส่งผลให้หล่อนกลายเป็นภรรยาของเขาอย่างถูกต้องตาม
กฎหมาย นั่นแปลว่าหากเขาคิดจะทำอะไรหล่อนหลังจากนี้ เขาก็อ้าง
สิทธิ์ของการเป็นสามีได้

“เป็นอะไรไป” อาคินที่นั่งอยู่ข้างๆ ถาม เมื่อเห็นว่าหล่อนทำท่า
ลังเลเหมือนไม่แน่ใจว่าจะเซ็นดีหรือไม่

“เปล่าค่ะ แคใจหายนิดหน่อยที่ต้องเปลี่ยนนามสกุล” รสริน
บอกบ๊อดแล้วกลับใจจดปากกาเซ็นชื่อของตนเองลงไป ตามด้วยอาคิน
และทนายदनัยซึ่งเซ็นเป็นพยานที่หนึ่ง และเจ้าหน้าที่ซึ่งเป็นพยาน
ที่สอง

รอไม่นานนักทะเลเบียนสมรสก็ถูกยื่นมาตรงหน้าคนทั้งสอง หญิงสาวมองชื่อของตนเองกับอาคินและคำที่เขียนว่า ‘ได้จดทะเบียนสมรส’ ที่แม้จะเป็นแค่ตัวอักษร แต่มันกลับมีอิทธิพลต่อความรู้สึกของหล่อนอย่างมาก โดยเฉพาะหล่อนที่เคยแอบชอบเขามาก่อน ใครจะไปคิดว่าจะมีวันนี้จริงๆ เป็นความจริงที่ไม่มีความโรแมนติคเลยสักนิด เพราะหล่อนเป็นภรรยาที่เขาไม่ได้รัก!

ฝ่ายอาคินที่แม้ตอนนี้จะมีสีหน้าเป็นปกติ ไม่แสดงความรู้สึกใดๆ แต่ในใจเขากลับไม่ได้รู้สึกอย่างสีหน้า จากที่เคยคิดว่าทะเลเบียนสมรสมันก็แค่กระดาษแผ่นเดียว ตอนนี้มันคงไม่ใช่เสียแล้ว เพราะคนที่อยู่ข้างๆ เขาตอนนี้คือภรรยาที่ต้องตามกฎหมาย เขากับหล่อนถูกตีตราล้ามโซ่ไว้ด้วยกัน บอกไม่ถูกจริงๆ ว่าทำไมถึงรู้สึกเช่นนี้ได้ แบบนี้ไม่เรียกว่าแค่จุดปากกาแล้วทุกอย่างก็จบเสียแล้ว แต่มันเรียกว่าการเริ่มต้นมากกว่า

อาคินแทบอยากจะขอหย่าเสียเดี๋ยวนี้ แต่เขาก็ไม่ได้ทำอย่างที่คิด เพราะบ้านตรีประพัทธ์คือตัวประกันที่เขาต้องรักษามันเอาไว้ เขาจึงได้แต่รอให้เจ้าหน้าที่เขตพิมพ์ใบทะเบียนสมรสจนเสร็จเรียบร้อย แล้วจึงลุกไปยังจุดยื่นเรื่องเพื่อเปลี่ยนนามสกุล

ครึ่งชั่วโมงต่อมาทุกอย่างก็เสร็จเรียบร้อย จาก รสริน หทัยพฤษฯ เปลี่ยนเป็น รสริน ตรีประพัทธ์ ภรรยาของ อาคิน ตรีประพัทธ์ อย่างถูกต้องตามกฎหมาย อาคินหันไปบอกกับทนายदनัยเสมือนได้ว่า

“ทุกอย่างเรียบร้อยตามที่พินัยกรรมระบุแล้ว ที่นี้ผมคงไม่ต้องเจอหน้าคุณอีกจนกว่าจะครบหนึ่งปี ผมพูดถูกใช่ไหมคุณทนาย”

“ผมก็หวังเช่นนั้นครับ” ทนายदनัยตอบเป็นนัย ถ้าอาคินคิดหย่าก่อนหนึ่งปีก็จะได้เจอกับเขาแน่นอน

พอขึ้นรถและคาดเข็มขัดได้ อาคินก็หันมามองหล่อน ก่อนจะบอกร่างๆ ว่า “เดี๋ยวแวะไปซื้อของด้วยกันหน่อย”

รสรินพยักหน้ารับอย่างไม่เกียจจน ยังตั้งตัวไม่ทันกับสถานะ ภรรยาตามกฎหมายของเขา

เขาพาหล่อนมาถึงห้างสรรพสินค้าแห่งหนึ่งและพาหล่อนมาที่ ร้านจิวเอลรี

หญิงสาวมองร้านจิวเอลรีแล้วอยากจะเดินหนีไปดี๊อๆ แต่อาคิน คว่าแขนหล่อนแล้วดึงกึ่งลากกึ่งจูงให้เดินเข้าไปในร้านด้วยกัน พอเข้ามา ได้พนักงานก็ต้อนรับอย่างดี อาคินบอกไปว่าต้องการดูแหวน พนักงานจึงพาไปที่เคาน์เตอร์แหวน

“ต้องการแหวนแบบไหน ใช้งานอะไร หรือว่าใส่เล่นคะ แล้ว อยากรู้ได้กี่carat ทางร้านเรามีให้เลือกมากมายเลยนะคะ มีตั้งแต่แหวน เพชรราคาขยับอมเยาไปจนถึงห้าcaratคะ”

“ผมต้องการแหวนแต่งงาน” อาคินบอกแล้วหันมามองหญิงสาว ข้างกายที่ตอนนี้กระตุกแขนเขายิกๆ จนเขาต้องดูใส่ “ฉันจะออกจาก ร้านนี้ก็ต่อเมื่อได้แหวนกลับไป” เขาว่าแล้วสั่งต่อ “เธอเลือกแหวนมา หนึ่งวง เพราะมันจะเป็นของเธอ แต่ถ้าเธอไม่เลือกดีๆ เราจะอยู่ที่นี้ จนกว่าเธอจะได้แหวน”

รสรินส่ายหน้ายิกบอกเป็นนัยว่าหล่อนไม่ต้องการ เพราะต่างก็ รู้อยู่เต็มอกว่าเป็นแค่การแต่งงานในนาม แต่มีหรือที่อาคินจะยอม เขา ชูใส่ทันที

“ถ้าไม่เลือกเอง ฉันจะเลือกให้”

หญิงสาวได้ยินดังนั้นก็สนใจจะค้ำเขา หล่อนจึงจำใจชี้มั่วๆ ไป ที่แหวนวงหนึ่งที่เห็นว่าเพชรดูเม็ดเล็กที่สุดแล้ว ราคาอาจไม่สูงมาก หล่อนไม่ยอมให้เขาสิ้นเปลือง

“วงนี้นะคะ” พนักงานสาวถามเพื่อความแน่ใจ

“คะ คะ วงนี้คะ” หล่อนยืนยันคำตอบ

พนักงานสาวที่สวมถุงมือสีขาวหยิบแหวนวงนั้นออกมาวางบน
ถาดพื้นกำมะหยี่สีดำ แต่เพราะหล่อนไม่ยอมหยิบมาดู อาคินจึงเป็น
ฝ่ายหยิบมันขึ้นมาด้วยมือข้างหนึ่ง และยื่นมืออีกข้างมาหาหล่อนเพื่อ
ให้หล่อนส่งมือให้ แต่พอหล่อนส่ายหน้า เขาก็เปลี่ยนจากขอดีๆ เป็น
ขู่

“เร็วๆ น้า ฉันทิวข้าว ชื่อเสรีจะได้ไปหาอะไรกินกัน”

รสรินได้แต่ทำหน้าจ้ำหน้างอยอมยื่นมือให้เขาสวมแหวนลงบน
นิ้วนางข้างซ้ายของหล่อนอย่างจำใจ แล้วลองขยับดูเล็กน้อยว่ามัน
หลวมหรือคับไปหรือเปล่า ซึ่งเป็นโชคดีที่แหวนมีขนาดพอดีกับนิ้ว
หล่อน

“โอเค พอดี ไม่หลวมไป เอางี้ล่ะ หรือจะเปลี่ยน”

เขายังมีแง่ใจถาม แต่คนถูกถามกลับส่ายหน้าอีก ไม่ได้อยาก
เปลี่ยนแต่ไม่เอาเลยดีกว่า

“ไม่เอางี้เหรอ จะเปลี่ยนไซ้ไหม”

“ไม่คะ ไม่เอา”

“อ้อ ไม่เปลี่ยน” ชายหนุ่มมัดมือชกแล้วถอดแหวนออกจากนิ้ว
ส่งให้พนักงานพลาบอก “วงนี้ครับ สลักชื่อด้วยได้ไซ้ไหมครับ ถ้าอย่าง
นั้นสลักตามนี้” เขาเขียนชื่อหล่อนรวมทั้งชื่อของเขาลงในกระดาษ จาก
นั้นก็หยิบบัตรเครดิตออกมาส่งให้พนักงาน

“เจ็ดหมื่นเก้าพันบาทคะ”

หญิงสาวหน้าหดเหลือสองนิ้วกับราคาที่ได้ยิน แต่ไม่สามารถ
ห้ามปรามหรือยกเลิกการซื้อแหวนได้ เพราะอาคินมองมาเป็นเชิงเตือน
ว่าเขาตัดสินใจแล้ว หล่อนไม่มีสิทธิ์ค้าน ดังนั้นหล่อนจึงต้องยอมเลย
ตามเลยไปกับเขา

สองหนุ่มสาวรอการสลักชื่ออยู่พักใหญ่กว่าจะเสร็จเรียบร้อย ทั้ง

สองออกมาจากร้านจิวเวลรี่ด้วยสภาพที่ต่างกัน คนหนึ่งสบายๆ แต่อีกคนถึงกับไหล่ห่อคอตกเลยก็ว่าได้ แถมยังโอดครวญใส่เขาด้วยว่า

“คุณอาคินทำแบบนี้ทำไม”

“ทำอะไร” เขาตีมีน

“ก็ซื้อแหวนให้ซิงทำไม มันไม่จำเป็นเลยจริงๆ”

“เราจดทะเบียนสมรสกันแล้ว ตามนิตินัยเธอเป็นภรรยาของฉัน และฉันก็เป็นสามีของเธอ สามีภรรยาก็ต้องมีแหวนแต่งงานไม่ใช่หรือ”

“แต่คุณอาคินก็รู้ว่าเราแต่งงานกันแคในนามเฉยๆ”

“แต่ฉันไม่ชอบทำอะไรครึ่งๆ กลางๆ” อาคินตัดบทปิดประตูคาไว้แย้งแล้วออกเดินนำหล่อนไปยังร้านอาหาร โดยมีสรินเดินตามไปอย่างเสียไม่ได้

พอถึงร้านอาหารเขาก็สั่งอาหารให้หล่อนอย่างคล่องแคล่วราวกับคู่สามีภรรยาทั่วไป มีแต่หล่อนที่ดูจะวางตัวไม่ถูก ประดักประเดิด งุนวายใจไปหมด ไม่รู้จะวางตัวอย่างไรให้สมกับเป็นสามีภรรยากันดี

จนกระทั่งมีอาหารจบลง อาคินก็พาหล่อนออกจากร้าน พาเดินดูนั่นดูนี่ไปเรื่อยเหมือนคู่รักมาเดินเที่ยวด้วยกัน เขาดูเรื่อยๆ สบายๆ จนหล่อนเริ่มคิดว่า การที่เขาจับมือกับบทบาทการเป็นสามี ก่ามะลอได้แบบนี้ โดยที่ไม่หวั่นไหวอะไรเลย คงเป็นเพราะว่าเขาไม่รู้รู้สึกเหมือนกับหล่อน

เขาไม่ได้ชอบหล่อน ไม่เคยรู้ว่าหล่อนมีตัวตนอยู่ในชีวิตจนกระทั่งต้องมาจดทะเบียนสมรสกัน แต่สำหรับหล่อนที่แอบชอบเขาฝ่ายเดียว และรู้จักเขาดีมาเกือบทั้งชีวิตจากคำบอกเล่าของสุนทรีย์ ได้เห็นรูปถ่ายของเขาทุกวัน จะให้ทำใจวางเฉยเหมือนอย่างเขาคงยาก

“คุณย่าเขา คุณย่าให้ซิงแต่งงานกับคนที่ซิงแอบชอบอยู่แบบนี้ แต่เขาไม่ได้คิดอะไรกับซิงเลย มันทำให้ซิงทำตัวไม่ถูก แล้วก็หวั่นไหว

ทรมานใจมากจริงๆ นะคะ คุณย่ารู้หรือเปล่า'

คำคืนแรกของการเป็นสามีภรรยาตามกฎหมาย รสริน
นอนไม่หลับถึงขั้นออกมายืนรับลมที่ระเบียงห้องนอน เจออาคินที่ยืน
รับลมที่ระเบียงห้องนอนของเขาซึ่งอยู่ข้างห้องหล่อนอยู่ก่อนแล้ว

แรกที่เดียวที่เห็นเขา หล่อนคิดจะกลับเข้าห้องนอนไปดี้อๆ แต่
กลับถูกสามีสุดหล่อนเรียกเอาไว้

“เดี่ยว รอตงนั่น เดี่ยวฉันไปหา”

“คะ?” รสรินทวนคำอย่างงงๆ ว่าเขาหมายถึงอะไร แต่เห็นเขา
เดินกลับเข้าไปในห้องนอน ครูเดียวก็กลับออกมา

หล่อนกำลังจะอ้าปากถาม เขากลับกระโจนข้ามระเบียงห้องตัว
เองมายังระเบียงห้องนอนหล่อน ทั้งที่ระยะห่างระหว่างระเบียงทั้งสอง
เกือบสองฟุต เล่นเอาหล่อนร้องเสียงหลงเพราะกลัวเขาจะตกลงไป

“คุณอาคิน!”

“เร็วดี ไม่ต้องเดินอ้อมออกไปหน้าห้องให้เหนื่อย” เขาบอกหน้า
ตาย ไม่สะทกสะท้าน

“มันอันตรายนะคะ ถ้าตกลงไปจะทำยังไงคะ”

หญิงสาวท้วงติงใจหายใจคว่ำ แล้วก็ได้แต่ปลงว่า นี่ขนาดเพิ่ง
จดทะเบียนสมรสกัน เขาก็เริ่มออกลายทำอะไรตามใจตัวเองแล้ว หวัง
ว่าหลังจากนี้เขาจะไม่ทำอะไรให้หล่อนต้องใจหายใจคว่ำอีกหรอกนะ

“ไม่ตกหรอก มือฉันนี่แล้ว” อาคินตอบหน้าตาเฉยแล้วหยิบบาง
อย่างออกมาจากกระเป๋าเสื้อนอน

รสรินมองเขาอย่างสงสัย แต่พอเขาเปิดฝากล่องให้ดูแล้วเห็นว่า
มันเป็นแหวนแฟชั่นรูปโบ ตัวเรือนเป็นสีทอง ส่วนโบเป็นโลหะเคลือบ
สีชมพูดูน่ารัก หล่อนก็ได้แต่เอียงคอมอง ทำตาปริบๆ

“แหวนนี้ ทำไม่เหวอะคะ”

“ฉันซื้อแหวนวงนี้มาเพื่อ ให้เธอใส่แทนแหวนแต่งงานที่ซื้อให้ เพราะคิดว่าเธอคงไม่ยอมใส่แหวนเพชรไปไหนมาไหนแน่ แต่วงนี้ใส่แล้วไม่สะดุดตาใคร ส่งมือมาสิ จะสวมแหวนให้”

รสรินตามเขาไม่ทัน แต่ก็ยอมยื่นมือให้เขาอย่างว่าง่าย มองเขา บรรจงสวมแหวนแพชั่นให้ด้วยความรู้สึกขัดเขิน รู้สึกเหมือนว่าตอนนี้ ทั้งสายลม แสงจันทร์ และหมู่ดาวบนท้องฟ้าคือพยานการสวมแหวน แต่งงานอย่างเป็นทางการของหล่อน

นี่ไม่ใช่ฉากโรแมนติคอย่างที่ผู้หญิงหลายคนใฝ่ฝัน เขาไม่ได้คุกเข่าขอแต่งงาน ไม่มีคำพูดหวานๆ ไม่มีดอกไม้ ไม่มีการเก๋ินอะไรเลย เขาต้องการให้หล่อนสวมแหวนวงนี้เพื่อเป็นเครื่องแทนใจและเตือนใจว่าหล่อนเป็นภรรยาของเขาแล้วตามกฎหมาย

รสรินมองแหวนบนนิ้วและมองมือเขายังจับมือหล่อนอยู่ ถึงกับพูดอะไรไม่ออก ไม่รู้จะบอกเขาอย่างไรดี ความรู้สึกของหล่อนที่เคยแอบชอบเขามันกลายเป็นความจริงขึ้นมา วันนี้หล่อนเป็นภรรยาของเขาแล้ว แม้ว่าเขาจะยังไม่รู้ความรู้สึกของหล่อนและคงพูดออกไปตอนนี้ไม่ได้ด้วย เพราะเขาคงมองว่าหล่อนเป็นหญิงสาวโลกสวยที่ชอบความหล่อเหลา แต่ไม่ได้รู้จักเขาอย่างแท้จริง

หญิงสาวทำท่าจะพูดอะไรสักอย่าง แต่หูกลับแว่วเสียงเคาะประตูห้องนอนดังขึ้น หล่อนตกใจหันรีหันขวางอย่างไม่รู้จะทำอย่างไร อาคินจึงบึ่งไปให้หล่อนไปเปิดประตูห้องนอน ส่วนเขาจะยืนแอบอยู่ตรงระเบียงนี่ก่อน

หล่อนทำตามอย่างว่าง่าย เดินกลับเข้าไปเปิดประตูห้องนอน “มีอะไรหรือคะป้าจวง”

“พอดีป้าเห็นว่าไฟในห้องคุณชิงยังเปิดอยู่ คิดว่าลืมปิดไฟหรือเปล่า” แม่บ้านว่าแล้วนิ้วหน้าเล็กน้อยเพราะสีหน้าของรสรินบอกชัดว่าเจ้าตัวยังไม่นอน “อย่านอนดึกนะคะ เตียวชอบตาล้า หน้าจะ

“ไม่สวยเอา”

“คะ คะ เดียวชิงจะปิดไฟนอนแล้วคะ”

ป้าจวงยิ้มรับ แต่สายตากลับเหลือบไปเห็นประตูระเบียบห้องนอนเปิดค้างไว้ “ตายแล้ว คุณชิง นั่นเปิดประตูระเบียบทิ้งไว้ได้อย่างไรคะ เดียวยุงเข้ามาหามันพอดี” ว่าแล้วก็ถือวิสาสะเดินไปปิดประตูระเบียบให้ตามวิสัยช่างดูแลของเจ้าตัว

ทำเอารสรินถึงกับอ้าปากค้าง กลัวว่าแม่บ้านจะเห็นอาคินที่แอบอยู่ตรงนั้น!

“ทีหลังอย่าเปิดประตูระเบียบทิ้งไว้แบบนี้ละคะ แมลงมันอาจจะบินเข้ามากัดเราเอาได้ อันตรายรู้ไหมคะ” แม่บ้านยังสอนต่อก่อน จะกระตุกผ้า่านที่เปิดอยู่ครั้งๆ กลางๆ ให้อย่างเรียบร้อย แล้วจึงหันมาพยักพยิดให้รสรินไปนอน

หล่อนเดินไปนอนอย่างจำใจ ปล່อยให้แม่บ้านจัดการปิดไฟให้ ก่อนที่เจ้าตัวจะเปิดประตูออกไป

คล้อยหลังแม่บ้านไปแล้ว รสรินก็เงยหูฟังอยู่ครู่หนึ่ง รอจนแน่ใจว่าแม่บ้านเดินลงไปถึงชั้นล่างแล้วหญิงสาวจึงรีบลุกขึ้นนั่ง เอื้อมมือไปเปิดคอมพิวเตอร์เพียง ก่อนจะลงจากเตียงไปเปิดประตูระเบียบโดยพยายามไม่ให้มันเกิดเสียง จากนั้นก็เฝ้ามองหน้าออกไปดูว่าอาคินยังอยู่ที่เดิมหรือเปล่า พอเห็นว่าเขายังอยู่ หล่อนก็ได้แต่ส่งยิ้มเจื่อนๆ ให้

“ขอโทษแทนป้าจวงด้วยนะคะที่ปิดประตูขังคุณอาคินไว้ข้างนอก”

“ไม่เป็นไร ถือเสียว่าเป็นประสบการณ์ที่แปลกดี” เขาแหงกั้วหัวเราะในลำคอ ก็ใครจะไปคิดว่าเขาต้องทำตัวเป็นหัวขโมยหลบๆ ซ่อนๆ แบบนี้ทั้งที่เป็นบ้านของตัวเองแท้ๆ

“คุณอาคินกลับห้องทางข้างในดีกว่า อย่าปีนกลับไปเลยคะ ชิงกลัวตกลงไป”

“ไม่กลัวป่าจวงได้ยินแล้วหรือ”

“ป่าจวงได้ยินก็ยังดีกว่าคุณอาคินต้องบาดเจ็บ” หล่อนตอบทันที แล้วรอให้เขาเดินเข้ามาในห้องนอนด้วยกัน ก่อนจะปิดประตูละเอียดและรูดม่านกลับเข้าที่ให้เรียบร้อย

แต่แทนที่อาคินจะรีบกลับออกไปจากห้อง เขากลับกวาดสายตามองรอบห้อง ก่อนจะหยุดความสนใจกับตุ๊กตาที่อยู่บนเตียงนอนหล่อน

“นั่นตุ๊กตาตัวโปรดหรือ”

รสรินหันมองตามแล้วได้แต่ยิ้มอย่างเขินๆ “ใช่ค่ะ ตัวโปรด”

“ดูจากสภาพน่าจะเก่าเอามากๆ ทำไมไม่ซื้อใหม่ล่ะ” อาคินถามกึ่งแนะนำ เพราะเจ้าตุ๊กตาตัวนั้นมันดูเก่ามาก ขนฟูๆ สีก็ซีด และมีรอยเปื้อนดำๆ ให้เห็น แถมหน้าตามันก็ทะเล้นมากด้วย

“ถึงมันจะเก่า มีรอยเปื้อน แต่มันก็มีคุณค่ากับจิตใจนะค่ะ”

ชายหนุ่มฟังแล้วไม่ได้ตอบอะไร แต่ในใจกำลังคิดว่าการที่เขาปีนข้ามระเบียงเข้ามาที่ห้องของหล่อนในครั้งนี้ก็ดีเหมือนกัน เพราะเขาอยากเห็นห้องนอนของหล่อน อยากรู้ว่าภายในห้องนอนหล่อนเป็นอย่างไร หล่อนเป็นผู้หญิงแบบไหน ชอบใช้ของหรูๆ แพงๆ หรือเปล่า

แต่ดูท่าหล่อนจะเป็นคนที่รู้คุณค่าของเงินพอสมควร เพราะนอกจากตุ๊กตาเก่าๆ ที่อยู่บนเตียงนั้นแล้ว ในห้องก็ไม่ได้มีอะไรหรูหราบนโต๊ะเครื่องแป้งก็ไม่ได้มีขวดน้ำหอมยี่ห้อดัง จะมีก็แต่แป้งเด็กกับเครื่องสำอางเล็กๆ น้อยๆ ส่วนกระเป๋าก็ถือที่แขวนอยู่บนเสาแขวนนั้นก็ได้เป็นแบรנדเนมอะไร ออกจะราคาถูๆ เสียด้วยซ้ำไป

“ตุ๊กตาหนูหน้าทะเล้นดี” เขาทำเป็นพูดถึงตุ๊กตาเพื่อไม่ให้หล่อนรู้ว่าเขากำลังแอบเก็บรายละเอียดภายในห้องอยู่

แต่คนถูกหาว่ามีตุ๊กตาหนูหน้าทะเล้นไว้กอดเล่นกลับรีบแก้ต่างให้ตุ๊กตาแสนรัก “อย่าว่าน้องหมูของชิงนะ เห็นอย่างนี้มันเป็นหมูนำโชคของชิง แล้วก็พอดีออกมาพอดีด้วย” รสรินบอกเสร็จสรรพ ก่อนจะ

เดินไปหยิบตุ๊กตาหมูอ่อนกลมหน้าทะเล้นบนเตียงขึ้นมากอดโซวี

“ไหนเอามาดูซิ กอดพอดีจริงหรือเปล่า” อาคินถามพลางเดินเข้าไปยื่นมือขอตุ๊กตาหมูหน้าทะเล้นจากหล่อน

รสรินจึงขยับก้าวเข้ามาหาเขา แต่จังหวะที่หล่อนกำลังจะถึงตัว กลับสะดุดพรมที่ขาดจนทะเลลุทำให้ตัวถลาไปข้างหน้า โชคดีที่อาคินรับร่างหล่อนไว้ได้ทัน

“อู๊ย!” หล่อนร้องตกใจที่ตกอยู่ในอ้อมกอดของเขาโดยที่ยังกอดตุ๊กตาตัวโปรดไว้ในอ้อมแขน จึงกลายเป็นว่าตอนนี้อาคินกอดทั้งหล่อนและตุ๊กตาไว้ด้วยกัน

โลกเหมือนหยุดหมุนไปชั่วครู่สำหรับรสรินที่ถูกกอดจากผู้ชายที่หล่อนแอบชอบ ถ้าไม่เรียกว่ากำลังฝันดีที่สุดก็ไม่รู้จะเรียกอะไรแล้ว

ฝ่ายคนที่กอดประคองหล่อนไว้ตอนแรกไม่ได้คิดอะไร นอกจากช่วยให้หล่อนเย็นได้เฉยๆ แต่พอเห็นปฏิกิริยาของหล่อนแล้วก็อดไม่ได้ที่จะทดสอบด้วยการยื่นหน้าเข้าไปใกล้ ทำท่าเหมือนจะจูบ แต่นั่นหญิงสาวก็หลับตาปี๋ กอดตุ๊กตาน้องหมูแน่นเลยที่เดียว

‘แม่คนนี่ แค่นี้ก็เขินแล้ว แบบนี้จะขึ้นเตียงกันรอดไหม เด็กจริงๆ’ อาคินกระตุกยิ้มเล็กน้อยก่อนจะยอมคลายอ้อมกอดออกแล้ว เบี่ยงกายเดินไปยังประตูห้องนอนเพื่อกลับห้องนอนของตนเอง

คนที่ยื่นเงินอายุหลับตาปี๋อยู่พอรู้สึกว่าเขาคลายอ้อมกอดแล้ว ก็ลืมตาขึ้นมอง หัวใจเต้นตึกตักกับสัมผัสใกล้ชิดที่เกิดขึ้น

‘คุณพระคุณเจ้าขา เมื่อกี้คุณอาคินจะจูบชิงไช้ไหม’ รสรินคร่ำครวญ ใจเต้นแรง แต่จังหวะนั้นเองที่สายตาของหล่อนไปปะทะกับกล่องใส่ของที่วางอยู่บนชั้นวางของอนกประสงค์ที่หล่อนไม่ค่อยไปยุ่งอะไรกับมัน แล้วก็ระลึกถึงคำสั่งที่สุนทรีย์สั่งไว้ขึ้นมาได้

‘ถ้าอย่าไม่อยู่แล้ว ชิงเอากล่องนี้ให้อาคินแทนยาด้วยนะ ส่งให้ถึงมืออาคิน อย่าฝากกับใครเด็ดขาด’

หล่อนจึงหันไปเรียกเขาไว้ทันทีก่อนที่เขาจะทันได้เปิดประตู “เดี๋ยวก่อนคะคุณอาคิน!”

อาคินหันมองว่าหล่อนเรียกเขาไว้ทำไม จึงเห็นว่าเจ้าของห้องเดินไปหยิบกล่องกล่องหนึ่งออกมาจากชั้นวางของแล้วเดินกลับมาหาเขา

“นั่นเธอทำอะไร”

“คือว่าชิงเพิ่งนี่ก็ออกว่าคุณย่าฝากของไว้ให้คุณคะ” หล่อนส่งกล่องกระดาษในมือให้

อาคินรับกล่องที่หญิงสาวส่งให้ เขามองกล่องขนาดหนึ่งฟุตคุณหนึ่งฟุตในมือไปพลางฟังคำบอกเล่าจากหล่อนไปพลาง โดยไม่ยอมเปิดกล่องดูต่อหน้าหล่อน เพราะอยากจะทดสอบบางอย่าง

“คุณย่าสั่งเอาไว้ว่า ถ้าคุณย่าเป็นอะไรไปให้ชิงเอากล่องนี้ให้คุณอาคิน ท่านฝากไว้ตอนที่เริ่มป่วย แต่ชิงรู้สึกใจคอไม่ดี ไม่อยากให้มันเป็นกลางไม่ดี ชิงก็เลยเอาไปเก็บไว้ไกลๆ ตาจนลืมไปเลย ขอโทษด้วยนะคะที่เอาให้ช้า ทั้งที่ชิงควรจะเอามาให้ตั้งแต่คุณอาคินกลับมาแล้ว”

“นี่ก็ได้ตอนนี้ก็ยังไม่สายไปหรอก” เขาไม่ถือสาแล้วจึงถามหล่อนต่อ “รู้หรือเปล่าว่าข้างในคืออะไร”

“ไม่รู้ค่ะ ชิงไม่เคยเปิดดู คุณย่าบอกว่าฝากไว้ให้คุณ ชิงก็เลยไม่อยากรู้ว่ามันเป็นคืออะไร เพราะของสิ่งนี้เหมือนคำกล่าวลาของคุณย่า”

คำตอบใสซื่อของหล่อนทำให้อาคินสายหน้ากับความซื่อตรงที่หล่อนมีต่อคุณย่าของเขา มันทำให้เขาคิดว่าหล่อนต้องรักคุณย่าของเขาอย่างมากแน่ แล้วถ้าหล่อนรักท่านมากขนาดนี้ ก็คงไม่แปลกหรอกที่ท่านเองจะรักหล่อนมากเช่นเดียวกัน

“ขอบใจที่เก็บไว้ให้อย่างดี” อาคินพูดแค่นั้นก็หมุนกายเตรียมเดินไปยังประตูห้องเพื่อกลับไปยังห้องนอนของตนเอง แต่แล้วก็นึกขึ้น

ได้จึงหันมาบอกหญิงสาวว่า “ราตรีสวัสดิ์”

รสรินที่ไม่คิดว่าเขาจะบอกราตรีสวัสดิ์ถึงกับทำตาปริบๆ กำลังจะบอกราตรีสวัสดิ์กลับไปแต่ก็ไม่ทันเสียแล้ว เพราะเขาเดินออกไปและปิดประตูห้องให้อย่างเรียบร้อย ปล่อยให้หญิงสาวเจ้าของห้องได้แต่หน้าแดง ร้องกรี๊ดอยู่ในใจที่มีผู้ชายมาบอกราตรีสวัสดิ์แบบนี้เป็นครั้งแรก

บางทีการมีเขาเป็นสามีก็อาจจะไม่เลวร้ายนัก

พอลกลับเข้ามาในห้องนอนได้อาคินก็นั่งลงบนเตียงพร้อมกับเปิดกล่องกระดาษออกดู พบว่าในนั้นมีรูปถ่ายของเขากับคุณย่าจำนวนมาก แล้วก็มึนจดหมายที่เขาเขียนถึงท่านสมัยที่โทรศัพท์มือถือยังไม่สามารถเห็นภาพเห็นหน้ากันได้เหมือนอย่างทุกวันนี้

ทุกสิ่งทุกอย่างคุณย่าเก็บมันไว้ในกล่องนี้เป็นอย่างดีจนเขาละอายใจเหลือเกินที่ไม่ได้มาอยู่ดูแลก่อนที่ท่านจะจากไป

“ผมขอโทษครับคุณย่า ขอโทษที่ผมเป็นหลานที่แย่ที่สุด” น้ำตาเอ่อขึ้นขึ้นมา ทั้งที่ต่อหน้าคนอื่นเขาไม่เคยร้องไห้ เขาแสดงความเข้มแข็งมาตลอด แต่นั่นไม่ได้แปลว่าเขาจะไม่เสียใจหรือร้องไห้ไม่เป็นกับการสูญเสียในครั้งนี้ แต่เขาต้องเก็บมันไว้และเป็นเสาหลักของบ้านต่อไป เขาจะแสดงความอ่อนแอออกมาไม่ได้เด็ดขาด

ชายหนุ่มหยิบรูปถ่ายและจดหมายขึ้นมาดูอย่างคิดถึง แต่แล้วสายตาก็ปะทะกับซองจดหมายฉบับหนึ่งที่มันผิดจากซองอื่น มันจ่าหน้าถึงเขา ต่างจากฉบับอื่นซึ่งเป็นจดหมายที่เขาส่งมาให้คุณย่า เขาหยิบมันขึ้นมาแล้วพบว่ามันถูกปิดผนึกไว้เป็นอย่างดี

อาคินจัดการฉีกซองจดหมายออกทันที แล้วพบว่าข้างในมีกระดาษจดหมายแผ่นหนึ่งถูกพับไว้ เขาดึงมันออกมาทางอ่าน สิ่งแรกที่เขาเห็นคือลายมืออันคุ้นเคยของคุณย่าที่ตัวหนังสือบ่งบอกว่าการเขียน

ของท่านมีอาการมือสั่นจากอายุที่มากขึ้น แต่ก็ตั้งใจเขียนมันอย่างเต็มที่เพื่อให้ถึงมือเขา

ถึงตาคุณหลานรักของย่า

ถ้าคุณได้อ่านจดหมายฉบับนี้แสดงว่าย่าได้จากโลกนี้ไปอย่างสงบแล้ว ตอนนี้คุณอาจจะสงสัยอะไรหลายๆ อย่าง รวมถึงพินัยกรรมที่ย่าทำไว้ ย่ามีเหตุผลของย่าที่ทำเช่นนั้น แต่ย่าจะไม่บอกคุณว่าทำไม เพราะบางครั้งเหตุผลมันก็อยู่เหนือความจริงที่ต้องยอมรับ

ย่าแค่อยากให้คุณรู้ว่าย่ารักคุณมาก ในชีวิตบั้นปลายของย่ามีห่วงอยู่สองอย่างนั่นคือคุณกับชิง แต่สำหรับคุณอาจจะไม่ชอบใจที่ย่ารักชิงเหมือนหลานอีกคนหนึ่ง แต่ย่าอยากบอกคุณว่าชิงเป็นเด็กดี ซื่อตรง และดูแลย่าอย่างดีมาตลอด รวมทั้งเป็นที่รักของทุกคนในบ้าน

ถ้าคุณรักย่า ย่าก็อยากให้คุณเผื่อแผ่ความรักให้แก่ชิงด้วย ชิงเป็นเด็กที่น่าสงสาร ต้องประสบเคราะห์กรรมตั้งแต่อายุยังน้อย แต่เป็นเด็กดี รักดี ใฝ่เรียน ขยันขันแข็ง ซื่อสัตย์ และทำให้ย่าหัวเราะได้เสมอๆ ย่าเชื่อว่าถ้าคุณเปิดใจ คุณก็จะได้เห็นสิ่งดีๆ ในตัวชิง แล้วก็จะรักชิงได้ไม่ยากเหมือนกับที่ย่ารัก

แต่จดหมายฉบับนี้ไม่ได้เขียนเพียงเพื่อจะฝากฝังชิงไว้กับคุณ แต่ย่ามีบางอย่างอยากจะขอร้องและเตือนคุณ เพียงแต่ย่าเองก็ไม่แน่ใจว่าในอนาคตมันจะเกิดอะไรขึ้น สิ่งที่ย่าจะบอกก็คือ ขอให้คุณรักษาร้านร้อยคำหวานเอาไว้ให้ดี มันเป็นสมบัติที่มีมูลค่ามากที่สุดสำหรับย่าและสำหรับตรีประพัทธ์ อย่าให้มันหลุดมือไป ขอให้คนระวางเสียพินิจเอาไว้ด้วย เขาหมายตาร้านร้อยคำหวานและทุกสิ่งทุกอย่างที่เป็นของตรีประพัทธ์ผ่านทางนางลักษณ

สิ่งที่อาณางลักษณของคุณพลาดที่สุดในชีวิต ก็คือการแต่งงานครั้งที่สองกับเสียพินิจ ส่วนย่าเองก็พลาดที่สุดที่ดูเสียพินิจไม่ออกตั้งแต่

แรก แต่เพราะเป็นแบบนี้ย่าจึงอยากบอกคุณว่า ไม่ว่าจะอะไรจะเกิดขึ้น
ย่าจะคอยเอาใจช่วย ปกป้อง ค้ำครองคุณกับชิงและทุกคนให้ปลอดภัย
ย่าจะคอยมองดูทุกคนเสมอ ไม่ว่าคุณจะตัดสินใจอะไรในอนาคต ถ้า
นั่นเป็นเรื่องที่ถูกต้อง ย่าก็ขออวยพรให้มันเป็นไปด้วยดี

สุดท้ายนี้ย่าอยากให้คุณใจเย็นให้มาก มีอะไรก็คุยกับชิงดี ๆ อย่า
เอาแต่ดูและโมโหใส่ เปิดใจให้ชิงบ้าง แล้วคุณจะได้คู่คิด ได้คนที่จะ
คอยระวังหลังให้ พร่อมจะเป็นกำลังสำคัญให้คุณ เป็นคู่คิดที่ดีที่จะจับ
จูงมือกันไปสู่นาคตข้างหน้าได้ แล้วยัง...ถ้าเป็นไปได้ ช่วยนางลักษณ
แทนย่าด้วย

รักหลานเสมอ

ย่าของคุณ

อาคินอ่านทวนซ้ำๆ อีกสองสามครั้งเพื่อความแน่ใจ ให้ข้อความ
ที่สุนทรีย์ทิ้งไว้ตกผลึก เพราะดูเหมือนว่าประโยคด้านบนนั้นจะเป็น
ประโยคพุดคุยธรรมดาที่ไม่ได้สำคัญมากมาย แต่ใจความสำคัญ
ที่คุณย่าตั้งใจทิ้งไว้ให้เขามั่นอยู่ที่สามย่อหน้าสุดท้ายต่างหาก โดย
เฉพาะประโยคสุดท้าย ‘ช่วยนางลักษณแทนย่าด้วย’ นั้นหมายความว่า
อย่างไรกันแน่